

חדשות פסיכולוגיה גיא-פוליטיקה גוף, נפש ורוחניות פילוסופיה וידאו והרצאות חברה והיסטוריה אפוק אודיו מדע וטכנולוגיה המגזין

[לדיון הבא >>](#)

[לדיון הקודם <<](#)

פרק 2 – אודות אופן ההתחלה של המפלגה הקומוניסטית הסינית

סיני מתבונן בתמונת מנהיג המפלגה הקומוניסטית, מאו צה-טונג, המצהיר בשנת 1949 בשער העיר האסורה, על הקמתה של הרפובליקה העממית הסינית. ההיסטוריה של המק"ס רוויה במרמה ובדם של חפים מפשע

הקדמה

לפי הספר "ביאור תווים פשוטים וניתוח תווים מורכבים" (שוואו-וון ג'אה-זי) שנכתב על-ידי שוי שן (147 לספירה, בשושלת האן המזרחית), התו הסיני המסורתי דאנג, שמשמעותו "מפלגה" או "כנופייה", כולל שני שורשים המתאימים ל"לקדם או לתמוך" ול"אפל או שחור" בהתאמה. כשמחברים את שני השורשים ביחד, משמעות התו היא "לקדם אופל". המילה "מפלגה", או "חבר מפלגה" (שניתן גם לתרגם כ"כנופייה" או "חבר כנופייה"), נושאת עמה משמעות של גנאי. קונפוציוס אמר: "איש אציל הנו גאה אבל לא אגרסיבי, איש של חברה אבל לא איש מפלגה". בפרשנות שמביא קונפוציוס לתו זה, המובאת בספרו מאמרות (לון יו), הוא מסביר שאנשים העוזרים זה לזה להסתיר את מעשי העוולה שלהם, נחשבים כיצרים כנופיים (מפלגה). בהיסטוריה הסינית, קליקות פוליטיות נקראו לעיתים קרובות "פנג דאנג" (קנוניה). בתרבות הסינית המסורתית, זו מילה נרדפת ל"כנופיית נבלים", והמשמעות הנרמזת היא לחבור יחד למטרות אנוכיות.

מדוע המפלגה הקומוניסטית הופיעה וצמחה בסין המודרנית ותפסה, בסופו של דבר, את השלטון? המפלגה הקומוניסטית הסינית (המק"ס) החדירה באופן קבוע לראשיהם של בני העם הסיני את הרעיון שההיסטוריה בחרה במק"ס, שהעם בחר במק"ס, וכי "לא תהיה סין חדשה ללא המק"ס".

האם העם הסיני בחר את המפלגה הקומוניסטית? או האם המפלגה הקומוניסטית קשרה קשר לכפות על העם הסיני לקבל אותה? את התשובות עלינו לחפש בהיסטוריה.

מתקופת שושלת צ'ינג המאוחרת (1644-1911) ועד לשנים המוקדמות של תקופת הרפובליקה (1911-1949), התנסתה סין בזעזועים חיצוניים גדולים ובניסיונות רחבי היקף לרפורמה פנימית. החברה הסינית הייתה בתוהו ובוהו. אינטלקטואלים רבים ואנשים בעלי רעיונות נשגבים ביקשו להציל את הארץ ואת תושביה, אבל בתוך המשבר והאנדרלמוסיה, גברה תחושת החרדה שלהם, כשהיא מובילה אותם תחילה לאכזבה, ולאחר מכן לייאוש מוחלט. כמו אנשים הפונים בזמן מחלה לכל רופא שבנמצא, הם חיפשו את הפתרונות מחוץ לסין. כשהסגנון האנגלי והסגנון הצרפתי נכשלו, הם החליפו זאת בשיטה הרוסית. הם לא היססו לרשום את התרופה הקיצונית ביותר למחלה, בתקווה שסין תתחזק במהרה.

תנועת הארבעה במאי של שנת 1919 הייתה השתקפות מלאה של הייאוש הזה. מספר אנשים דגלו באנרכיה, אחרים המליצו לזנוח את משנתו של קונפוציוס, והיו אחרים שהציעו להכניס תרבות זרה. בקיצור, הם פסלו את התרבות הסינית המסורתית והתנגדו לתורה הקונפוציאנית של דרך האמצע. בלהטם לבחור בקיצור דרך, הם תמכו בהרס של כל דבר מסורתי. מצד אחד לא מצאו החברים הקיצוניים שביניהם דרך לשרת את המדינה, ומצד שני הם האמינו בכל לבם באידיאלים וברצונות שלהם עצמם. הם חשו שהעולם חסר תקווה, והאמינו שרק הם עצמם מצאו את הגישה הנכונה לפיתוחה העתידי של סין. הם היו מלאי להט למהפכה ולאלימות.

התנסויות שונות הובילו לתיאוריות, לעקרונות ולמסלולים שונים בקרב קבוצות שונות. בסופו של דבר נפגשה קבוצת אנשים עם נציגי המפלגה הקומוניסטית של ברית המועצות. הרעיון "להשתמש

במהפכה אלימה לשם תפיסת כוח פוליטי, שנולד מהתיאוריה המרקסיסטית-לניניסטית, קסם למחשבתם הדאוגה, והתאים לרצונם להציל את המדינה ואת העם. הם כרתו מיד ברית, זה עם זה, והציגו בסין את הקומוניזם, מושג שהיה זר לה לחלוטין. בסך הכול נכחו 13 נציגים בקונגרס הראשון של המק"ס. מאוחר יותר, אחדים מהם נפטרו, אחדים נמלטו, אחדים עבדו עבור הכוח היפני הכובש והפכו לבוגדים, ואחדים פרשו מהמק"ס והצטרפו למפלגת העם הלאומית (קואומינטאנג – KMT). כאשר עלתה המק"ס לשלטון בשנת 1949, נותרו רק מאו צה-טונג ודונג ג'י-ווי מבין 13 חברי המפלגה המקוריים. לא ברור אם מייסדי המק"ס היו מודעים באותה עת לכך, שה"אל" שהזמינו מברית המועצות היה לאמיתו של דבר רוח רפאים רעה, והתרופה שהם חיפשו כדי לחזק את האומה הסינית הייתה למעשה רעל קטלני.

המפלגה הקומוניסטית הכלל-רוסית (בולשביק), שנודעה לימים כמפלגה הקומוניסטית של ברית המועצות, אשר זה עתה ניצחה במהפכה שלה, הייתה אובססיבית בשאיפותיה כלפי סין. בשנת 1920 הקימה ברית המועצות את שלוחת המזרח הרחוק, סניף של האינטרנציונל הקומוניסטי השלישי, או האינטרנציונל הקומוניסטי. השלוחה הייתה אחראית על הקמת המפלגה הקומוניסטית בסין ובארצות אחרות. סומליצקי היה ראש הלשכה וגרגורי וויטניסקי היה סגן מנהל. הם התחילו להתכונן להקמת המק"ס עם צ'ן דו-שיאן ואחרים. ההצעה שהם העבירו, ביוני 1921, לשלוחת המזרח הרחוק להקים סניף סיני של האינטרנציונל הקומוניסטי, מעידה על כך שהמק"ס היא סניף שהונהג על-ידי האינטרנציונל הקומוניסטי. ב-23 ביולי 1921, בעזרתם של ניקולסקי ומארינג משלוחת המזרח הרחוק, הוקמה המק"ס באופן רשמי.

התנועה הקומוניסטית הוחדרה אז לסין כניסוי, ומאז, העמידה המק"ס את עצמה מעל הכול, כשהיא כובשת כל דבר העומד בדרכה, וממיטה בכך שואה עצומה על סין.

1. המק"ס צמחה על-ידי צבירה מתמדת של רשע

אין זו משימה קלה להחדיר רוח רפאים רעה וזרה מהסוג של המפלגה הקומוניסטית, מפלגה המנוגדת לחלוטין למסורת הסינית, אל תוך סין, ארץ בעלת היסטוריה של 5,000 שנות תרבות. המק"ס רימתה את ההמונים ואת האינטלקטואלים הפטריוטים שרצו לשרת את המדינה כשהיא מבטיחה את "האוטופיה הקומוניסטית". היא עיוותה עוד יותר את תיאורית הקומוניזם, שכבר עוותה בצורה רצינית על-ידי לנין, כדי לספק בסיס תיאורטי להריסת כל ערכי המוסר והעקרונות המסורתיים. בנוסף לכך, תיאורית הקומוניזם המעוותת של המק"ס נוצלה כדי להרוס את כל מה שהיה לא נוח לשלטון המק"ס, וכדי לסלק מעמדות חברתיים ואנשים שיכלו להוות איום על שלטונה. המק"ס אימצה את הרס האמונה של המהפכה התעשייתית כמו גם את האתיאיזם המוחלט של הקומוניזם. המק"ס ירשה מהקומוניזם את שלילת הבעלות הפרטית וייבאה את התיאוריה של לנין על מהפכה אלימה. באותו זמן המק"ס ירשה וחיזקה עוד יותר את החלקים הגרועים ביותר של המונרכיה הסינית.

ההיסטוריה של המק"ס היא תהליך של צבירה הדרגתית של כל סוג של רוע, מקומי או זר. בהתפתחות זו, המק"ס שיכללה את תשעת המאפיינים שירשה, ונתנה להם "צביון סיני": רוע, הולכת שולל, הסתה, התרת הרסן לחלאות החברה, ריגול, שוד, לחימה, חיסול ושליטה. כתגובה למשברים מתמשכים, גיבשה המק"ס וחיזקה עוד יותר את האמצעים ואת ההיקף בהם באו לידי ביטוי המאפיינים המרושעים הללו.

המאפיין המולד הראשון: רוע – אימוץ הצורה המרושעת של המרקסיזם-לניניזם

המרקסיזם משך תחילה את הקומוניסטים הסינים בהצהרתו על "שימוש במהפכה אלימה כדי להרוס את המנגנון המדיני הישן ולהקים את דיקטטורת הפרולטריון (מעמד הפועלים)". זהו בדיוק שורש הרוע במרקסיזם ובלניניזם.

המטריאליזם המרקסיסטי מבוסס על המושגים הכלכליים הצרים של כוחות ייצור, יחסי ייצור וערך עודף. במשך השלבים המוקדמים והבלתי מפותחים של הקפיטליזם, מרקס נתן תחזית קצרת-רואי, שהופרכה בדיעבד, על-פיה הקפיטליזם יגווע והפרולטריון ינצח. מהפכה מרקסיסטית-לניניסטית אלימה ורודנות הפרולטריון, מעודדות מדיניות כוחנית ושליטה של הפרולטריון. המניפסט הקומוניסטי ייחס את הבסיס ההיסטורי והפילוסופי של המפלגה הקומוניסטית לעימות בין מעמדות ולמאבק. הפרולטריון השתחרר מהמוסר המסורתי ומהיחסים החברתיים כדי לתפוס את השלטון. הדוקטרינות של הקומוניזם התנגדו, כבר בתחילת דרכן, לכל מסורת.

בכל מקום הטבע האנושי דוחה אלימות. האלימות גורמת לאנשים להיות עריצים וחסרי רחמים. לכן, בכל המקומות ובכל הזמנים דחתה האנושות מן היסוד את תיאורית האלימות של המפלגה הקומוניסטית, תיאוריה שאין לה תקדים באף מערכת קודמת של מחשבה, פילוסופיה או מסורת. דומה שמערכת הטרור הקומוניסטית נחתה על פני הארץ יש מאין.

האידיאולוגיה המרושעת של המק"ס מושתתת על ההנחה שבני האדם יכולים לכבוש את הטבע ולשנות את העולם. המפלגה הקומוניסטית משכה אנשים רבים עם האידיאל שלה של "שחרור כל המין האנושי" ושל "אחדות עולמית". המק"ס הוליכה שולל אנשים רבים, בייחוד אנשים שהיו מודאגים מתנאי החיים של האנושות והיו להוטים להותיר את טביעת האצבע שלהם על החברה. לאחר מכן, שכחו האנשים הללו שיש למעלה גן עדן. בהלכם אחר הרעיון היפה אך המטעה של "לבנות גן עדן עלי אדמות", הם תיעבו את המסורת והסתכלו מלמעלה על חייהם של האחרים, וכך הפכו בזויים בעצמם. הם עשו כל זאת בניסיון לספק למק"ס שירותים ראויים לשבח ולזכות בכבוד.

המפלגה הקומוניסטית הציגה את הפנטזיה של "גן-העדן הקומוניסטי" כאמת, ועוררה את ההתלהבות של האנשים להילחם עבור זה: "כי ההיגיון מבשר ברעם בריאה חדשה, זה עולם טוב יותר שנולד"^[1]. תוך שימוש ברעיון אבסולוטי ובלתי מתקבל על הדעת שכזה, ניתקה המק"ס כל קשר בין בני אנוש לבין השמים, וקטעה את קו החיים שמחבר את בני העם הסיני לאבותיהם ולמסורתם הלאומית. בכך שהורתה לאנשים להקריב את חייהם למען הקומוניזם, המק"ס חיזקה את יכולתה להזיק.

המאפיין המולד השני: הולכת שולל – על הרוע לרמות כדי להעמיד פנים כצדיק

הרוע חייב לשקר. כדי לנצל את מעמד הפועלים, המק"ס ייחסה לו את התואר "המעמד המתקדם ביותר", "המעמד חסר האנוכיות", "המעמד המוביל" ו"חלוצי מהפכת הפועלים". כאשר המפלגה הקומוניסטית הייתה זקוקה לאיכרים, היא הבטיחה: "אדמה לעובדיה". מאו שיבח את האיכרים באומרו: "ללא האיכרים העניים לא תהיה מהפכה; להתכחש לתפקידם זה להתכחש למהפכה"^[2]. כאשר המפלגה הקומוניסטית הייתה זקוקה לעזרה מהמעמד הקפיטליסטי, היא כינתה אותם: "חברים למסע במהפכת הפועלים" והבטיחה להם "רכובליקניות דמוקרטית". כאשר המפלגה הקומוניסטית כמעט הוכחדה על-ידי מפלגת העם הלאומית (הקואומינטאנג – KMT) היא קראה בקול: "סינים אינם נלחמים בסינים" והבטיחה להיכנע להנהגת מפלגת העם הלאומית. ברגע שמלחמת סין-יפן השנייה (1937-1945) הסתיימה, פנתה המק"ס בכל הכוח נגד מפלגת העם הלאומית והפילה את ממשלתה. באופן דומה, המק"ס חיסלה את המעמד הקפיטליסטי זמן קצר לאחר שהשתלטה על סין, ובסופו של דבר הפכה את האיכרים והפועלים לפרולטריון חסר כל לחלוטין.

רעיון החזית המאוחדת הוא דוגמה אופיינית לשקרים שהמק"ס מפיצה. כדי לנצח במלחמת האזרחים נגד מפלגת העם הלאומית, שינתה המק"ס את שיטתה הרגילה, להרוג כל בן משפחה של בעלי אדמות ואיכרים עשירים, ואימצה "מדיניות אחדות זמנית" עם "האויב המעמדי" שלה, כולל בעלי אדמות ואיכרים עשירים. ב-20 ביולי 1947, הכריז מאו צה-טונג ש"למעט גורמים אנטי-מהפכניים בודדים, עלינו לאמץ גישה רגועה יותר כלפי מעמד בעלי האדמות... כדי להפחית את הגורמים העוינים". אך לאחר שהמק"ס זכתה בשלטון, לא יכלו בעלי האדמות והאיכרים העשירים לחמוק מרצח עם (Genocide).

לומר דבר אחד ולעשות דבר אחר זהו עניין שבשגרה עבור המפלגה הקומוניסטית. כאשר המק"ס רצתה להשתמש במפלגות הדמוקרטיות, היא דחקה בכל הצדדים "לחתור לדו-קיום בר-קיימא, לקיים פיקוח הדדי, לנהוג בכנות זה כלפי זה, ולחלוק יחד כבוד וחרפה". כל אדם שחלק על רעיונותיה של המפלגה או סירב להתאים עצמו למושגים, למעשים או לארגון שלה חוסל. מרקס, לנין, ומנהיגי המק"ס גרסו כולם שאין לחלוק את העוצמה הפוליטית של המפלגה הקומוניסטית עם אף אדם או קבוצה. מראשית הדרך נשא בחובו הקומוניזם גן דיקטטורי. המק"ס היא רודנית ואקסקלוסיבית. היא מעולם לא התקיימה לצד כל מפלגה או קבוצה פוליטית אחרת באופן אמיתי, בין אם כשניסתה לתפוס את השלטון, או לאחר שהשיגה שליטה. אפילו במשך מה שמכונה התקופה "המתונה", דו-הקיום של המק"ס עם אחרים היה לכל היותר בימוי של הצגה.

ההיסטוריה מלמדת אותנו לא להאמין לשום הבטחה של המק"ס, ואף לא להאמין שאיזושהי מהתחייבויות המק"ס תקיים. להאמין לדבריה של המפלגה הקומוניסטית בכל נושא שלא יהיה, עלול לעלות לאדם בחייו.

המאפיין המולד השלישי: הסתה – לעורר שנאה ולהסית למאבקים בקרב ההמונים

הולכת שולל משמשת לעיתים קרובות לשם הסתה לשנאה. המאבק מושתת על שנאה. כאשר השנאה אינה קיימת, ניתן ליצור אותה.

המערכת השבטית הפטריארכלית המושרשת עמוק באזורי הכפר הסיניים שימשה מחסום יסודי לביסוס העוצמה הפוליטית של המפלגה הקומוניסטית. החברה הכפרית הייתה במקור הרמונית, והיחסים בין בעלי האחוזות והאריסים לא היו מבוססים אך ורק על עימות. בעלי האחוזות ניהלו והשכירו את האדמות לאיכרים, ובתמורה קיימו האיכרים את בעלי האחוזות.

יחסים אלה בעלי מרכיב מסוים של תלות הדדית עוותו על-ידי המק"ס לשנאה מעמדית קיצונית ולניצול מעמדי. ההרמוניה הפכה לעוינות, לשנאה ולמאבק. ההגיוני הפך לחסר היגיון, סדר הפך לאנדרלמוסיה, ורכובליקניות הפכה לרודנות. המפלגה הקומוניסטית עודדה שלילת רכוש פרטי, רצח עבור רווח, ושחיטה של בעלי אדמות ושל איכרים עשירים ומשפחותיהם. איכרים רבים סירבו לקחת את רכושם של אחרים. חלקם החזירו בלילה את הרכוש שלקחו מבעלי האדמות במשך היום, אך הם זכו לביקורת מצדם של צוותי העבודה של המק"ס באזורים הכפריים, שטענו כי יש להם "תודעה מעמדית נמוכה".

כדי לעורר שנאה מעמדית, הורידה המק"ס את התיאטרון הסיני לרמה של כלי תעמולה. סיפור ידוע היטב של דיכוי מעמדי, "הנערה לבנת-השיער"^[3], היה במקור סיפור על בת אלמוות, ולא היה לו כל קשר עם עימות בין מעמדות. אך תחת עטיהם של סופרים צבאיים, הוא שונה לדרמה "מודרנית", לאופרה, ולבלט ששימש לזריית שנאה מעמדית. כאשר יפן פלשה לסין במהלך מלחמת העולם השנייה, המק"ס לא נלחמה בכוחות היפניים. במקום זאת היא תקפה את שלטון מפלגת העם הלאומית והאשימה אותה בכך שבגדה במדינה ולא נלחמה ביפנים. אפילו ברגע הקריטי ביותר של האסון הלאומי, היא הסיתה אנשים להתנגד לשלטון מפלגת העם הלאומית.

הסתת ההמונים למאבק זה בזה הוא טכסיס קלאסי של המק"ס. המק"ס יצרה את נוסחת ה-95:5 של החלוקה המעמדית: 95 אחוזים מהאוכלוסייה סווגו למעמדות שונים שניתן לקנות את לבם, בעוד ש-5 האחוזים הנותרים הוכרזו כ"אויבים מעמדיים". אנשים בתוך 95 האחוזים היו בטוחים, אך נגד אלה בתוך 5 האחוזים התנהל "מאבק". מתוך כחד וכדי להגן על עצמם, חתרו האנשים להיכלל בתוך 95 האחוזים. כתוצאה מכך היו מקרים רבים בהם גרמו אנשים נזק לאחרים, ואף הוסיפו חטא על פשע. באמצעות שימוש בהסתה ברבים ממהלכיה הפוליטיים, המק"ס הביאה טכניקה זו לידי שלמות.

המאפיין המולד הרביעי: התרת הרסן לחלאות החברה – חוליגנים ופסולת חברתית יוצרים את שורותיה של המק"ס

התרת הרסן לחלאות החברה מובילה לרשעות, ורשעות חייבת להשתמש בחלאות החברה. המהפכות הקומוניסטיות ניצלו לעיתים קרובות את מרד הבריונים ואת הפסולת החברתית. ה"קומונה הפריזאית", שלמעשה הייתה קשורה למעשי רצח, הצתה, שוד ואלימות, הובלה על-ידי פסולת חברתית. אפילו מרקס הביט מלמעלה על "הפרולטריון הנבל (לומפן-פרולטריון)"^[4]. במניפסט הקומוניסטי אמר מרקס: "המעמד המסוכן, הפסולת החברתית, המון זה ההולך ונרקב מתוך סבילות, שנזרק מן השכבות התחתיות בחברה הישנה, עלול להיסחף, פה ושם, לתוך

התנועה על-ידי מהפכה פרולטרית; אך לפי כל תנאי המחיה שלו, יהא נוטה יותר למכור את עצמו באמצעות שוחד לתככים ריאקציוניים". איכרים, לעומת זאת, נחשבו על-ידי מרקס ואנגלס כבלתי כשירים לכל מעמד חברתי בשל כביכול פיצולם ובורותם.

המק"ס פיתחה עוד יותר את הצד האפל של תיאורית מרקס. מאז צה-טונג אמר: "הפסולת החברתית והחוליגנים זכו תמיד לבוז מצידה של החברה, אולם הם למעשה האמיצים ביותר, היסודיים והיציבים ביותר במהפכה באזורים הכפריים" (1927). הפרולטריון הנבל הגביר את הטבע האלים של המק"ס וביסס את הכוח הפוליטי המוקדם של המפלגה הקומוניסטית באזורים הכפריים. המשמעות המילולית של המילה "מהפכה" בסינית היא "ליטול חיים", מה שנשמע איום ונורא לכל האנשים הטובים. אולם, המפלגה הצליחה להחדיר ל"מהפכה" משמעות חיובית. באופן דומה, בוויכוח על המושג "פרולטריון נבל", במהלך המהפכה התרבותית הגדולה, המק"ס הרגישה ש"נבל" לא נשמע טוב, ולכן החליפה את המושג ב"פרולטריון" בלבד.

דפוס התנהגות נוסף של חלאות החברה הוא לשחק את תפקיד הנבל. כאשר נמתחת עליהם ביקורת בטענה שהם דיקטטורים, יחשכו גורמים רשמיים במפלגה את נטייתם השתלטנית, ובחוסר בושה יאמרו משהו בסגנון: "אתם צודקים, זה בדיוק מה שאנו עושים. מהניסיון הסיני שנצבר במשך העשורים האחרונים נדרש מאתנו להשתמש בעוצמה זו של דיקטטורה דמוקרטית. אנו קוראים לזה דמוקרטיה עממית".

המאפיין המולד החמישי: ריגול – הסתננות, זריעת שנאה, פיחוק והחלפה

בנוסף לרמאות, הצתת אלימות, ושימוש בחלאות החברה, נעשה גם שימוש בטכניקה של ריגול וזריעת שנאה. המק"ס הייתה מיומנת בהסתננות. לפני עשורים, שלושת הסוכנים החשאיים המצטיינים של המק"ס, צ'יאן ג'ואנג-כיי, לי קה-נונג, והו ביי-פנג, עבדו למעשה עבור צ'ין גנג, מנהל הענף השני של מחלקת הריגול של הוועד המרכזי של המק"ס. כאשר צ'יאן ג'ואנג-כיי עבד כמזכיר סודי ואיש אמונו של שוי אן-זנג, ראש משרד החקירות של הוועד המרכזי של מפלגת העם הלאומית, הוא שלח באמצעות הדואר הפנימי של מחלקת הארגון של הוועד המרכזי של מפלגת העם הלאומית, מידע סודי ללי קה-נונג על התכניות האסטרטגיות הראשונה והשנייה של מפלגת העם הלאומית לכתר את חיילי המק"ס בפרובינציית ג'ואנג-שי. לי קה-נונג העביר באופן אישי את המידע הלאה לג'ואו אן-לאי ^[5]. באפריל 1930 הוקם ארגון מיוחד לסוכנים כפולים על-ידי ענף החקירות המרכזיות של מפלגת העם הלאומית באזור הצפון-מזרחי של סין. על-פני השטח הוא היה שייך למפלגת העם הלאומית ונשלט על-ידי צ'יאן ג'ואנג-כיי, אולם מאחורי הקלעים הוא נשלט על-ידי המק"ס והובל על-ידי צ'ין גנג.

לי קה-נונג הצטרף אף הוא למפקדת הצבא של מפלגת העם הלאומית, בתפקיד של מפענח כתבים מוצפנים. היה זה לי שפענח את ההודעה הבהולה בנוגע למעצרו של ראש אגף הביטחון של המק"ס, גו שון-ג'ואנג, ולהתקוממות שלו ^[6]. צ'יאן ג'ואנג-כיי שלח מיד את המסר המפוענח לג'ואו אן-לאי, ובכך סייע לכל המרגלים הרבים להימנע מלהיתפס ברשת.

יאנג דנג-יינג היה נציג פרו-קומוניסטי מיוחד של משרד החקירות המרכזי של מפלגת העם הלאומית בשנחאי. המק"ס הורתה לו לעצור ולהוציא להורג את אותם חברי המפלגה שהמק"ס

החשיבה כבלתי אמינים. אישיות בכירה במק"ס מפרובינצית הא-נאן העליבה פעם קאדר מפלגה, והכפופים לו עצמם משכו בחוטים כדי להכניס אותו לכלא של מפלגת העם הלאומית למשך מספר שנים.

במשך "מלחמת השחרור"^[7], הצליחה המק"ס לשתול סוכן סמוי שזכה לאמון מלא מצ'יאנג קאי-שק (מכונה גם ג'יאנג ג'יא-שי)^[8]. ליו פיי, רב אלוף וסגן שר משרד ההגנה היה ממונה על שיגור צבא מפלגת העם הלאומית. ליו היה למעשה סוכן סמוי של המק"ס. לפני שצבא מפלגת העם הלאומית ידע על המשימה הבאה שלו, המידע על הפריסה המתוכננת כבר הגיע ליאן-אן, מפקדת המק"ס. המפלגה הקומוניסטית הייתה מגבשת בהתאם תכנית הגנה. שיונג שיאנג-גווי, מזכיר שהיה כפוף להו זונג-נאן^[9] וזכה לאמונו, גילה לג'ואו אן-ל'אי את תכניתו של הו לפלוש ליאן-אן. כך שכאשר הו זונג-נאן וכוחותיו הגיעו ליאן-אן, היא כבר הייתה נטושה. ג'ואו אן-ל'אי אמר פעם: "היו"ר מאו ידע תמיד על הפקודות הצבאיות שניתנו על-ידי צ'יאנג קאי-שק, עוד לפני שהם הגיעו למפקדי צבאו של צ'יאנג".

המאפיין המולד השישי: שוד – מעשי שוד באמצעות תחבולות או אלימות הופכים ל"סדר החדש"

כל מה שיש למק"ס הושג באמצעות שוד. כאשר היא גיבשה את "הצבא האדום" כדי לבסס את שלטונה באמצעות כוח צבאי, היא הייתה זקוקה לכסף לרכישת נשק, תחמושת, מזון ולבוש. המק"ס גייסה כספים באמצעות דיכוי הרודנים המקומיים ושוד בנקים, ואנשיה נהגו כשודדים לכל דבר. במשימה עליה פיקד לי שיאן-ניאן^[10], אחד המנהיגים הבכירים של המק"ס, חטף "הצבא האדום" בנים למשפחות העשירות ביותר במחוז, שהתגוררו בפרובינצית הו-ב' המערבית. הם לא חטפו רק אדם אחד, אלא אדם אחד מכל משפחה עשירה. אלה שנחטפו הוחזקו בחיים כי משפחותיהם נדרשו שוב ושוב לשלם עבורם כופר כדי לתמוך כלכלית בצבא. רק לאחר ש"הצבא האדום" הגיע לסיפוקו, או שמשאביהם של המשפחות יבשו לחלוטין, נשלחו בני הערובה לבתייהם, רבים מהם בנשמת אפם האחרונה. חלקם עברו טרור ועינויים קשים מאוד ומתו לפני שיכלו לחזור.

באמצעות "דיכוי העריצים המקומיים והחרמת אדמותיהם", הרחיבה המק"ס את תחבולות השוד והאלימות שלה אל החברה כולה, והחליפה את המסורת ב"סדר החדש". המפלגה הקומוניסטית ביצעה את כל סוגי המעשים הרעים, גדולים וקטנים, ולא עשתה אף לא מעשה טוב אחד. היא הציעה טובות קטנות לכולם כדי להסית אנשים להוקיע אחרים. כתוצאה מכך, נעלמו החמלה והמוסריות לחלוטין, והוחלפו ברצח ובמדון. "האוטופיה הקומוניסטית" היא למעשה לשון נקייה לשוד אלים.

המאפיין המולד השביעי: מאבק – הרס המערכת הלאומית, הסדרים והמעמדות המסורתיים

רמאות, הסתה, התרת רסן לפסולת החברתית וריגול נעשים כולם במטרה לשדוד ולהלחם. הפילוסופיה הקומוניסטית תומכת במאבק. המהפכה הקומוניסטית בהחלט לא הייתה רק שוד, אלימות והרס בלתי מאורגנים. מאו אמר: "המטרות המרכזיות של התקפת האיכרים הם רודנים

מקומיים, בני מעמד גבוה מרושעים, ובעלי אדמות פורעי חוק, אבל תוך כדי כך הם גם הכו במסודות וברעיונות פטריארכליים מכל הסוגים, בפקידים מושחתים בערים ובכל המנהגים והנהלים השלייליים באזורי הכפר" (1927). מאו נתן הוראות ברורות להרוס את כל המערכת המסורתית והמנהגים של האזורים הכפריים.

המאבק הקומוניסטי כלל גם כוחות מזוינים ולחימה צבאית. "מהפכה איננה סעודה חגיגית או כתיבת מאמר, היא אינה ציור תמונה, או עשיית רקמה, היא איננה יכולה להיות כה טהורה, מתונה ועדינה, כה מאופקת, אדיבה, מנומסת, מרוסנת ורחבת לב. מהפכה היא התקוממות, ומעשה אלים באמצעותו מדיח מעמד אחד מעמד אחר" (1927). המאבק משמש את המק"ס לתפיסת עוצמה ממשלתית באמצעות כוח. מספר עשורים לאחר מכן, עשתה המק"ס שימוש באותו מאפיין של מאבק כדי "לחנך" את הדור הבא במהלך המהפכה התרבותית הגדולה.

המאפיין המולד השמיני: חיסול – מייסד אידיאולוגיה מקיפה של רצח עם

הקומוניזם עשה דברים רבים באכזריות מוחלטת. המק"ס הבטיחה לאינטלקטואלים "גן עדן עלי אדמות". מאוחר יותר היא הדביקה להם תווית של "ימניים" והכניסה אותם לקטגוריה התשיעית הבזויה ^[11] של נרדפים, יחד עם בעלי האדמות והמרגלים. המק"ס הפקיעה מבעלי אדמות ומקפיטליסטים את רכושם, הכחידה את מעמד בעלי האדמות והאיכרים העשירים, הרסה את הסדר ואת הארגון המעמדי באזורי הכפר, נטלה סמכויות ממנהיגים מקומיים, חטפה וסחטה שוחד מהעשירים יותר, שטפה את מוחם של אסירי מלחמה, עשתה "עיצוב מחדש" של קפיטליסטים ותעשיינים, הסתננה למפלגת העם הלאומית ופירקה אותה, פרשה מהקומוניזם הבין-לאומי ובגדה בו. מאז תפסה את השלטון ב-1949, "טיהרה" המק"ס את כל הפורשים באמצעות מהלכים פוליטיים רצופים, ואיימה על חבריה שלה באמצעים של כפייה. מעשיה כולם לא השאירו כל מרחב פעולה.

המאורעות המוזכרים התבססו כולם על תיאורית רצח עם של המק"ס. כל מהלך פוליטי שלה בעבר היה מסע של טרור עם כוונה לבצע רצח עם. המק"ס התחילה לבנות לה מערכת תיאורית של רצח עם עוד בשלביה המוקדמים, כמרכיב של התיאוריה שלה על מעמדות, מהפכה, מאבק, אלימות, דיקטטורה, תנועות ומפלגות פוליטיות. התיאוריה מקיפה את כל הניסיון שצברה במהלך כל מגוון מעשי רצח-העם שביצעה.

הביטוי העיקרי של רצח-העם של המק"ס הוא חיסול המצפון והמחשבה העצמאית. בדרך זו משרת "משטר אימים" את האינטרסים היסודיים של המק"ס. המק"ס לא רק תחסל אותך אם אתה נגדה, אלא היא אפילו עלולה להרוס אותך אם אתה בעדה. המק"ס תחסל את כל מי שהיא תפסוק שצריך לחסל. כתוצאה מכך, כולם חיים בצל הטרור וכוחדים מהמק"ס.

המאפיין המולד התשיעי: שליטה – שימוש בטבע המפלגה כדי לשלוט במפלגה כולה, ובעקבות כך בשאר החברה

כל המאפיינים המולדים מכוונים להשיג מטרה אחת: לשלוט באוכלוסייה באמצעות השימוש בטרור. באמצעות הפעולות המרושעות שלה, הוכיחה המק"ס שהיא האויב הטבעי של כל הכוחור

החברתיים הקיימים. משחר ימיה נאבקה המק"ס במשבר אחר משבר, מתוכם משבר ההישרדות היה הקריטי ביותר. המק"ס שרויה במצב של חרדה מתמדת להישרדותה. מטרתה היחידה היא לשמור על הקיום והעוצמה שלה – ולהפיק לעצמה את התועלת הרבה ביותר. כדי לפצות על הפיחות בעוצמתה, על המק"ס להשתמש באמצעים מרושעים יותר ויותר על בסיס קבוע. האינטרס של המפלגה איננו האינטרס של אף חבר מפלגה בודד, ואיננו אוסף אינטרסים של יחידים, אלא האינטרס של המפלגה כגוף קולקטיבי, המבטל כל תודעה של הפרט.

"טבע המפלגה" הוא המאפיין האכזרי ביותר של רוח רפאים רעה זו. טבע המפלגה מכניע את טבע האדם בצורה כה גורפת, עד כי העם הסיני איבד כל צלם אנוש. למשל, ג'ואו אן-לָאי וסון בינג-וון היו פעם חברים. לאחר מותו של סון בינג-וון, אימץ ג'ואו אן-לָאי את בתו, סון וויי-שי. במהלך המהפכה התרבותית הגדולה הוקעה סון וויי-שי. מאוחר יותר היא מתה במעצר כתוצאה ממסמר ארוך שננעץ בראשה. צו המעצר שלה נחתם על-ידי אביה המאמץ, ג'ואו אן-לָאי.

אחד המנהיגים הראשונים של המק"ס היה רן בי-שי, שהיה ממונה על מכירות האופיום במהלך מלחמת סין-יפן השנייה. אופיום היה סמל לפלישה זרה בתקופה ההיא, כיוון שהבריטים עשו שימוש ביבוא אופיום לסין במטרה לדלל את השוק הסיני, ולהפוך את העם הסיני למכור לסמים. למרות הרגשות הלאומיים החזקים נגד אופיום, העז רן לשתול אופיום באזור גדול בשל "חוש טבע המפלגה" שלו, ובכך הסתכן בגינוי בין-לאומי. בגלל האופי הבלתי חוקי והרגיש של עסקי האופיום, השתמשה המק"ס במילה "סבון" כמילת קוד לאופיום. המק"ס מימנה את קיומה מההכנסה מהסחר הבלתי חוקי בסמים עם מדינות שכנות. באירועי יום השנה המאה להולדתו של רן, אחד ממנהיגי הדור החדש של סין שיבח רבות את כישוריו השכליים של רן בשירות המפלגה ואת חוש טבע המפלגה שלו, וטען: "לרן היה אופי נעלה והוא היה חבר מפלגה לדוגמה. הייתה לו גם אמונה נחושה בקומוניזם ונאמנות חסרת גבולות למטרת המפלגה".

המפלגה השתמשה בכישוריו של ג'אנג סי-דה כדוגמה נוספת. המפלגה סיפרה שהוא נהרג עקב התמוטטות פתאומית של כבשן, אולם אחרים טוענים שהוא מת בזמן בישול אופיום. כיוון שהיה אדם שקט, ששירת בדיוויזית המשמר המרכזי, ומעולם לא ביקש קידום, נאמר: "המוות שלו יותר כבד-משקל מאשר הַר טאי-שאן"^[12], כלומר לחייו הייתה חשיבות רבה ביותר.

מודל אחר לחיקוי "טבע המפלגה", לִי פֶנג, היה מוכר היטב כ"בורג במכונת המהפכה שלעולם אינו מחליד". במשך תקופת זמן ארוכה, נעשה שימוש הן בלִי והן בג'אנג כדי לחנך את העם הסיני להיות נאמן למפלגה. מאו צה-טונג אמר: "כוחן של הדוגמאות חסר גבולות". גיבורים מפלגתיים רבים שימשו להדגמת "נחישות הפלדה והעיקרון של רוח המפלגה".

משזכתה בשלטון, פתחה המק"ס במסע תוקפני של שטיפת מוח כדי לגבש "כלים" ו"ברגים" חדשים רבים מקרב הדורות הבאים. המפלגה גיבשה מערך של "מחשבות הולמות" ומגוון דפוסים של התנהגות סטריאוטיפית. מערכת כללים זו שימשה תחילה בתוך המפלגה, אך במהרה התרחבה לציבור כולו. במסווה של "בשם האומה" פעלו מחשבות ומעשים אלו לשטיפת מוחם של האנשים, כדי שיצייתו למנגנון המרושע של המק"ס.

2. הקמתה הלא מכובדת של המק"ס

המק"ס טוענת שיש לה היסטוריה מזהירה, כזו שראתה ניצחון אחר ניצחון. זה רק ניסיון ליפות את עצמה ולפאר את פניה של המק"ס בעיני הציבור. למעשה, למק"ס אין כל תהילה להציג. רק בזכות השימוש בתשעת מאפייניה המולדים היא הצליחה לבסס את כוחה ולשמור עליו.

הקמתה של המק"ס – צמחה בחיקה של ברית המועצות

"הדיווח על הפגז הראשון במהלך מהפכת אוקטובר הביא לנו את המרקסיזם והלניניזם". זו הדרך שבה מציגה עצמה המפלגה בפני העם. אולם כאשר המפלגה נוסדה לראשונה הייתה רק הסניף האסיאתי של ברית המועצות. הייתה זו מפלגה בוגדנית כבר מתחילתה.

במהלך תקופת הקמתה של המפלגה, לא היה להם כלל כסף, לא אידיאולוגיה וגם לא ניסיון. לא היה להם כל בסיס להסתמך עליו. המק"ס הצטרפה אל האינטרנציונל הקומוניסטי כדי לקשור את גורלה עם המהפכה האלימה הקיימת. המהפכה האלימה של המק"ס הייתה רק צאצא של המהפכה של מרקס ולנין. האינטרנציונל הקומוניסטי היה המפקדה העולמית להפלת כוחות פוליטיים בכל העולם, והמק"ס הייתה בסך הכל סניף מזרחי של הקומוניזם הסובייטי, שיישם את האימפריאליזם של הצבא האדום הרוסי. המק"ס חלקה עם המפלגה הקומוניסטית של ברית המועצות את ניסיונה בהשתלטות פוליטית אלימה ודיקטטורה של פרולטריון, ומילאה אחר הוראות המפלגה הסובייטית לגבי הקו הפוליטי, הקו האינטלקטואלי, והקו האדמיניסטרטיבי שלה. המק"ס העתיקה את האמצעים הסודיים והמחתרתיים בעזרתם שורד ארגון חיצוני לא חוקי, ואימצה אמצעי מעקב, פיקוח ושליטה קיצוניים. ברית המועצות הייתה עמוד השדרה והפטרון של המק"ס.

חוקת המק"ס, שעברה בקונגרס הראשון של המק"ס, נוסחה על-ידי האינטרנציונל הקומוניסטי, והייתה מבוססת על מרקסיזם-לניניזם ועל תיאוריות מלחמת המעמדות, על הדיקטטורה של הפרולטריון ועל מוסד המפלגה. חוקת המפלגה הסובייטית סיפקה את הבסיס המהותי שלה. נשמת המק"ס מורכבת מאידיאולוגיה שיובאה מברית המועצות. לצ'ן דו-שי, אחד מהפקידים הבכירים ביותר של המק"ס, היו דעות שונות מאלו של מארינג, נציג האינטרנציונל הקומוניסטי. מארינג כתב מזכר לצ'ן, ובו כתוב שאם צ'ן חבר אמיתי במפלגה הקומוניסטית, אז עליו למלא אחר הוראות האינטרנציונל הקומוניסטי. למרות שצ'ן דו-שי היה אחד מהאבות המייסדים של המק"ס, הוא לא יכול היה לעשות דבר מלבד להקשיב ולציית להוראות. למען האמת, הוא והמפלגה היו בסך הכל כפופים לברית המועצות.

במהלך הקונגרס השלישי של המק"ס ב-1923, צ'ן דו-שי הודה בפומבי שהמפלגה ממומנת כמעט לגמרי על-ידי תרומות מהאינטרנציונל הקומוניסטי הסובייטי. בשנה אחת האינטרנציונל הקומוניסטי תרם למעלה מ-200,000 יואן למק"ס, ובכל זאת התוצאות לא היו מספקות. האינטרנציונל הקומוניסטי האשים את המק"ס בכך שאינה שקדנית מספיק במאמציה.

על-פי סטטיסטיקה חלקית שנעשתה ממסמכי מפלגה שסיווגם הביטחוני הוסר, המק"ס קיבלה

16,655 יואן מאוקטובר 1921 ועד ליוני 1922. ב-1924 הם קיבלו 1,500 דולרים אמריקנים ו-31,927.17 ESC

יואן, וב-1927 הם קיבלו 187,674 יואן. התרומה החודשית מהאינטרנציונל הקומוניסטי הייתה בסביבות 20,000 יואן בממוצע לחודש. טקטיקות שנהוגות לעיתים תכופות על-ידי המק"ס היום, כמו קיום שדולות, פעילות חשאית, שוחד ואיומים היו כבר אז בשימוש. האינטרנציונל הקומוניסטי האשים את המק"ס בכך שהם סוחטים כספים ללא הפסקה.

"הם מנצלים את מקורות המימון השונים (משרד לתקשורת בין-לאומית, נציגים של האינטרנציונל הקומוניסטי, ארגונים צבאיים וכו') כדי להשיג את המימון שלהם, משום שארגון אחד לא יודע שהארגון השני כבר פיזר את הכסף.... הדבר המצחיק הוא, שהם לא רק מבינים את הפסיכולוגיה של החברים (comrades) הסובייטים שלנו, החשוב ביותר הוא שהם יודעים איך לטפל בצורה שונה בכל אחד מחברי המפלגה הממונים על הקצאת כספי הקרנות. ברגע שהם מבינים שהם לא הולכים לקבל את זה, הם מעכבים פגישות. לבסוף הם משתמשים בשיטות הגסות ביותר לסחיטה, כמו הפצת שמועות שלכמה מהפקידים מקרב העם יש עימותים עם הסובייטים, ושהכסף עובר למפקדי הצבא ולא למק"ס"^[13].

הברית הראשונה בין מפלגת העם הלאומית לבין המק"ס – טפיל חוזר אל הליבה ומחבל ב"מסע אל הצפון"^[14]

המק"ס תמיד לימדה את אנשיה שצ'יאנג קאי-שק בגד בתנועת המהפכה הלאומית^[15], וכפה על המק"ס לפתוח במרד אלים.

במציאות, המק"ס היא טפילה או דיבוק שתלטן. היא שיתפה פעולה עם מפלגת העם הלאומית בברית הראשונה בין המק"ס למפלגת העם הלאומית כדי להרחיב את השפעתה על-ידי ניצול המהפכה הלאומית. יתר על כן, המק"ס הייתה להוטה לפתוח במהפכה בתמיכת הסובייטים ולתפוס את השלטון, ובתאווה לכוח למעשה בגדה בתנועת המהפכה הלאומית והרסה אותה.

בקונגרס הלאומי השני של המק"ס ביולי 1922, אלה שהתנגדו לברית עם מפלגת העם הלאומית היו הדומיננטיים בקונגרס, משום שחברי הקונגרס היו להוטים לתפוס את השלטון. אולם האינטרנציונל הקומוניסטי הטיל וטו על ההחלטה שהתקבלה בקונגרס והורה למק"ס להצטרף למפלגת העם הלאומית.

בזמן הברית הראשונה בין המק"ס ומפלגת העם הלאומית, המק"ס ערכה, בינואר 1925, את הקונגרס הלאומי הרביעי שלה בשנחאי, והעלתה לפני פטירתו של סון יאט-סן^[16] ב-12 במרס 1925, את סוגיית הנהגת סין. אילולא נפטר סון יאט-סן, הוא, ולא צ'יאנג קאי-שק היה הופך להיות המטרה של המק"ס במסעה לשלטון.

בתמיכת ברית המועצות, תפסה המק"ס בזדון כוח פוליטי בתוך מפלגת העם הלאומית במהלך הברית המשותפת ביניהן. טאן פינג-שאן (1886-1956), אחד המנהיגים הראשונים של המק"ס בפרובינציית גואנג-דונג, הפך לשר של מחלקת כוח האדם המרכזית של מפלגת העם הלאומית. פנג ג'י-פו (1899-1954), אחד המנהיגים הראשונים של המק"ס בפרובינציית גואנג-דונג, מזכיר משרד העבודה, זכה בכוח אבסולוטי לטפל בכל ענייני העבודה. לין ג'ואן (או לין בוצ'י, 1886-1960), אחד מחברי המק"ס הראשונים) היה שר החקלאות בשעה שפנג פאי (1896-1929), אחד ממנהיגי

המק"ס) היה מזכיר של משרד זה. מאז צה-טונג תפס את תפקיד שר התעמולה בפועל במשרד התעמולה של מפלגת העם הלאומית. בתי ספר צבאיים וההנהגה הצבאית תמיד היו המוקד עבור המק"ס: ג'ואו אן-לאי כיהן בתפקיד מנהל המחלקה הפוליטית של האקדמיה הצבאית הואנג-פו (וומפוא), ואילו ג'אנג שן-פו (או ג'אנג סונג-ניאן, 1893-1986, אחד ממייסדי המק"ס אשר הציע לג'ואו אן-לאי להצטרף למק"ס) היה סגנו. ג'ואו אן-לאי היה גם ראש היחידה המשפטית, והוא שתל יועצים צבאיים סובייטיים בכל מקום. סובייטים רבים היו בעמדה של אנשי סגל ויועצים פוליטיים בבתי הספר הצבאיים של מפלגת העם הלאומית. חברי המק"ס שירתו גם כנציגים במפלגת העם הלאומית בדרגות שונות בצבא המהפכני הלאומי ^[17]. נאמר גם במפורש כי ללא חתימה של איש מפלגה, שום הוראה לא נחשבה כבעלת השפעה. כתוצאה מההחזקה הטפילית הזו בתנועת המהפכה הלאומית, מספר החברים במק"ס עלה באופן דרסטי מכחות מ-1000 ב-1925 ל-30,000 ב-1928.

המסע לצפון החל בפברואר 1926. מאוקטובר 1926 ועד מארס 1927, המק"ס פתחה בשלוש מרידות חמושות בשנחאי. מאוחר יותר, הם תקפו את המפקדה הצבאית של המסע לצפון אך נכשלו. משמרות מחאה בשביתה הכללית בכרובינצית גואנג-דונג היו מעורבות בעימותים אלימים עם המשטרה מדי יום. מרידות כאלו הובילו לטיהור המק"ס שנערך ב-12 באפריל 1927 על-ידי מפלגת העם הלאומית ^[18].

באוגוסט 1927 יזמו חברי המק"ס שהיו בצבא המהפכני של מפלגת העם הלאומית את התקוממות נאן-צ'אנג שדוכאה במהרה. בספטמבר, המק"ס החלה ב"מרד אסיף הסתיו" במטרה לתקוף את צ'אנג-שא, אבל גם מתקפה זו דוכאה. המק"ס החלה ליישם רשת שליטה בתוך הצבא שבו "סניפי מפלגה מוקמים ברמת פלוגה", היא ברחה לאזור ההר בג'ינג-גאנג-שאן בכרובינצית ג'ואנג-שי ^[19], וביססה שליטה על האזור הכפרי שם.

מרד הכפריים בהונאן – הסתת חלאות החברה למרוד

במהלך המסע לצפון, בזמן שהצבא המהפכני הלאומי היה במלחמה עם מפקדי הכנופיות, המק"ס קידמה מרידות באזורים הכפריים בניסיון לתפוס עמדות כוח.

מרד הכפריים בהונאן ב-1927 היה מרד של אספסוף, חלאות החברה, כפי שהייתה הקומונה הפריזאית המפורסמת של 1871 – המרד הקומוניסטי הראשון. צרפתים וזרים בפריז באותה תקופה היו עדים לכך שהקומונה הפריזאית הייתה קבוצה של שודדים משוטטים הרסניים, ללא כל חזון. הם חיו בבניינים מפוארים ואחוזות גדולות וסעדו סעודות מפוארות וראוותניות, הם דאגו רק להנאות הרגעיות שלהם ולא דאגו כלל לשום דבר בעתיד. במהלך המרד של הקומונה הפריזאית הם צנזרו את העיתונות. הם לקחו כבן ערובה את הארכיבישוף של פריז, ז'ורז' דרבווה, שהיה נושא דרשות למלך, ואחר כך ירו בו. למען הנאתם האישית הם רצחו באכזריות 64 כמרים, הציטו ארמונות והשמידו משרדי ממשלה, מגורים פרטיים, אתרי זיכרון, ועמודי הקדשה. לא היה כמו העושר והיופי של בירת צרפת באירופה, אולם, במהלך מרידתה של הקומונה הפריזאית בניינים הפכו לאפר ואנשים לשלדים. זוועות ואכזריות כאלה נראו לעיתים נדירות במהלך ההיסטוריה.

"זה נכון שהאיכרים הם קצת 'לא צייתנים' באזורים הכפריים. עם סמכות מוחלטת, ארגון האיכרים לא אפשר לבעלי האדמות לומר דבר וחיסל את יוקרתם. זה היה כמו להפיל את בעל האדמות לקרקע ולשמור אותו שם. האיכרים איימו: 'נשים אותך ברשימה השנייה (רשימת הריאקציונרים)!' הם קנסו את העריצים המקומיים ואת האצולה, הם דרשו מהם תרומות, וריסקו את כסאות הפאר שלהם. אנשים פשטו על בתיהם של עריצים מקומיים. ושל אצילים רעים שהתנגדו לארגון האיכרים, שחטו את חזיריהם וצרכו את הדגנים שלהם. הם אף השתרעו על המיטות משובצות השנהב שהיו שייכות לנשים הצעירות במשק הבית. כל התגרות קטנה גררה מעצרים, על העצורים היה לחבוש על ראשם כובעי נייר ארוכים והצעידו אותם לאורך הכפר באומרם: 'בעלי אדמות מלוכלכים שכמותכם, עכשיו אתם יודעים מי אנחנו!' בעודם עושים ככל העולה על רוחם והופכים את הכל, הם יצרו סוג של טרור באזור הכפרי" (1927).

אולם, מאו נתן למעשים "לא צייתניים" כאלו אישור מלא באומרו:

"לומר זאת בבטוחות, זה הכרחי ליצור טרור למשך תקופה מסוימת בכל אזור כפרי, אחרת זה יהיה בלתי אפשרי לדכא את הפעילות של האנטי-מהפכנים בכפרים או לגבור על סמכותם של האצילים. יש לעבור על הגבולות המקובלים כדי ליישר את המעוות, אחרת המעוות לא יתוקן... רבים מהמעשים שלהם במהלך פעולות מהפכניות, שנראו מוגזמות, היו למעשה בדיוק הדברים שהמהפכה דרשה" (1927).

המהפכה הקומוניסטית יוצרת מערכת של טרור.

המבצע הצבאי "נגד היפנים" אל הצפון – מנוסת המנוצחים

המק"ס קראה ל"מסע הארוך" מבצע אל הצפון נגד היפנים. היא הכריזה על ה"מסע הארוך" כעל אגדה סינית מהפכנית. היא טענה שה"מסע הארוך" היה "מניפסט", "חטיבת תעמולה" ו"מכונת זריעה" שהסתיימה בניצחון המק"ס ובתבוסת אויביה.

המק"ס הפיצה שקרים ברורים לגבי הצעדה צפונה להלחם ביפנים, כדי לחפות על כישלונותיה. החל מאוקטובר 1933 ועד ינואר 1934, ספגה המפלגה הקומוניסטית מפלה מוחלטת. בעת המבצע החמישי של מפלגת העם הלאומית, שמטרתו הייתה לכתר את המק"ס ולהשמיד אותה, איבדה המק"ס את כל מאחזיה בזה אחר זה. בסיסיה הלכו והצטמצמו, ורוב רובו של הצבא האדום נאלץ להימלט. זהו המקור האמיתי ל"מסע הארוך".

מטרת "המסע הארוך" הייתה, למעשה, לפרוץ את הכיתור של מפלגת העם הלאומית ולהימלט למונגוליה החיצונית ולרוסיה הסובייטית, לאורך מסלול קשתי שפנה תחילה מערבה ואחר-כך צפונה. לאחר מכן יכלה המק"ס להימלט לברית המועצות במקרה של מפלה. המק"ס נתקלה בקשיים רבים בדרך למונגוליה החיצונית. חבריה בחרו ללכת דרך שאן-שי וסווי-יואן. מצד אחד, אפשרה הצעדה לאורך הכרוביניציות הצפוניות לטעון שהם "אנטי-יפניים", וכך לזכות בלב האנשים. מצד שני אזורים אלה היו בטוחים, כיוון שכלל לא נפרשו שם חילות יפניים. האזור שנכבש על-ידי

הצבא היפני היה רק לאורך החומה הסינית הגדולה. כעבור שנה, כשהמק"ס הגיעה לבסוף לשאן-בֵּי (מצפון לפרובינצית שאן-שי), הצטמצם הכוח העיקרי של הצבא האדום המרכזי וירד מ-80,000 ל-6,000 איש.

תקרית שי-אן – המק"ס זורעת בהצלחה מחלוקת וסוגרת בשנית על מפלגת העם הלאומית

בדצמבר 1936, ג'אנג שואה-ליאנג ויאנג הו-צ'נג, שני גנרלים במפלגת העם הלאומית, חטפו את צ'יאנג קאי שֶׁק בשי-אן. מאז מכונה המאורע תקרית שי-אן.

על-פי הגרסה המוצגת בספרי ההיסטוריה של המק"ס, תקרית שי-אן הייתה "הפיכה צבאית" שאורגנה על-ידי ג'אנג ויאנג, שמסרו אולטימטום של חיים ומוות לצ'יאנג קאי שֶׁק. הלה נאלץ לנקוט עמדה נגד הפולשים היפנים. ג'ואו אָן-לָאי הוזמן לשי-אן כנציג של המק"ס כדי לעזור בניהול משא ומתן במציאת פתרון של שלום. בתיווכן של קבוצות שונות בסין, נפתרה התקרית בדרכי שלום, וכך באה אל סופה מלחמת אזרחים בת עשר שנים, ונפתחה ברית לאומית מאוחדת נגד היפנים. ספרי ההיסטוריה של המק"ס מציגים את התקרית כנקודת מפנה מכריעה למשבר בסין. המק"ס מציגה את עצמה כמפלגה הפטריוטית שהביאה בחשבון את ענייני האומה כולה.

יותר ויותר מסמכים גילו כי מרגלי המק"ס כבר התאספו סביב יאנג הו-צ'נג וג'אנג שואה-ליאנג לפני התקרית של שי-אן. ליו דינג, חבר מחתרת במק"ס הוצג בפני ג'אנג שואה-ליאנג על-ידי סונג צ'ינג-לינג, אשתו של סון יאט-סון, אחותה של הגברת צ'יאנג וחברת מק"ס. לאחר תקרית שי-אן, מאו צה-טונג שיבח: "ליו דינג ביצע שירות ראוי לשבח בתקרית שי-אן". בקרב אלו שעבדו לצידו של יאנג הו-צ'נג, הייתה גם אשתו, שייה באו-ג'ן, שהייתה חברת מק"ס ועבדה במחלקה הפוליטית של יאנג בצבא. שייה התחתנה עם יאנג הו-צ'נג בינואר 1928 באישור המק"ס. בנוסף, חבר המק"ס וואנג בינג-נאן היה אורח הכבוד בביתו של יאנג באותו הזמן. וואנג מאוחר יותר הפך לסגן שר החוץ של המק"ס. היו אלה חברי המק"ס סביב יאנג וג'אנג שעוררו במישרין את המהפכה.

למעשה עם תחילת התקרית, תכננו מנהיגי המק"ס לרצוח את צ'יאנג קאי-שֶׁק כנקמה על דיכוי המק"ס. באותה תקופה היה למק"ס בסיס חלש מאוד בצפון פרובינצית שאן-שי, ואפילו קרב אחד יכול היה להכחיד אותה. המק"ס עשתה שימוש בכל מיומנויות ההונאה שרכשה והסיתה את ג'אנג ויאנג למרוד. כדי לשתק את היפנים ולמנוע מהם לתקוף את ברית המועצות, סטאלין כתב לוועד המרכזי של המפלגה, וביקש מחבריו לא להרוג את צ'יאנג קאי-שֶׁק, אלא לשתף עמו פעולה בשנית. מאו צה-טונג וג'ואו אָן-לָאי הבינו שלא יוכלו להשמיד את צבא מפלגת העם הלאומית בכוחה המוגבל של המק"ס; לוי הרגו את צ'יאנג קאי-שֶׁק, הם היו נוחלים תבוסה ואף מחוסלים בנקמת הצבא של מפלגת העם הלאומית. בנסיבות אלה, שינתה המק"ס את ניהולה. המק"ס אילצה את צ'יאנג קאי-שֶׁק להסכים בפעם השנייה לשיתוף פעולה, בשם ההתנגדות המשותפת ליפנים.

המק"ס הסיתה תחילה למרד, וכיוונה את האקדח אל עבר צ'יאנג קאי-שֶׁק, אולם אז היא הפכה פניה, וכגיבורה במחזה אילצה אותו לקבל שוב את המק"ס. כך, לא זו בלבד שהמק"ס חמקה ממשבר שעמד להביא לפירוקה, אלא אף ניצלה את ההזדמנות להיצמד אל ממשלת מפלגת העם

הלאומית בשנית. "הצבא האדום" הפך עד מהרה ל"צבא המסלול השמיני", גדול יותר ובעל עוצמה רבה יותר מבעבר. לאור כל זאת אי אפשר שלא להתפעל מתכסיסי המק"ס שאין להם אח ורע.

המלחמה נגד יפן – המק"ס התעצמה על-ידי הריגה באמצעות כלי נשק מושאלים

כאשר פרצה מלחמת סין-יפן השנייה ב-1937 מנה צבאה של מפלגת העם הלאומית יותר מ-1.7 מיליון חיילים חמושים, אניות שיכלו להעביר 110,000 טון וכ-600 מטוסי קרב מסוגים שונים. גודלו הכולל של צבא המק"ס, כולל "הארמיה הרביעית החדשה" שגובשה רק בנובמבר 1937, לא עלה על 70,000 איש. כוחו של הצבא נחלש אף יותר בעקבות חיכוכים פוליטיים פנימיים ואפשר היה לחסל אותו בקרב אחד. המק"ס הבינה שאם יהיה עליה להיאבק ביפנים, היא לא תהיה מסוגלת להביס אפילו דיוויזיה אחת של החילות היפניים. בעיני המק"ס, הנקודה המרכזית בהתמקדות ב"אחדות לאומית" הייתה לשמר את כוחה שלה יותר מאשר להבטיח את הישרדות האומה. לכן, במהלך שיתוף הפעולה שלה עם מפלגת העם הלאומית, המק"ס נקטה במדיניות פנימית של "עדיפות למאבק על כוח פוליטי, שניתן לחשיפה פנימית רק בתוך שורות המק"ס וליישום בפעולות מעשיות".

לאחר שהיפנים כבשו את שן-יאנג ב-18 בספטמבר 1931, ובכך הרחיבו את שליטתם באזורים נרחבים בצפון-מזרח סין, לחמה המק"ס כתף אל כתף לצד הפולשים היפנים כדי להביס את מפלגת העם הלאומית. בהצהרה שנכתבה כתגובה לכיבוש היפני, המריצה המפלגה את התושבים שהיו בשליטת מפלגת העם הלאומית לצאת ולמרוד. היא קראה "לפועלים לשבות, לכפריים לעורר בעיות, לסטודנטים להחרים שיעורים, לעניים להפסיק לעבוד, לחיילים למרוד", כדי להפיל את הממשלה של מפלגת העם הלאומית (קואומינטאנג).

המק"ס הניפה שלט הקורא להתנגד ליפנים, אך היו לה רק צבאות מקומיים וכוחות גרילה במחנות הרחק מקווי החזית. מלבד מספר קרבות, כולל הקרב במעבר פינג-שינג, המק"ס לא תרמה רבות למלחמה ביפנים. במקום זאת היא בזבזה את כוחה על הרחבת הבסיס שלה. כשהיפנים נכנעו, שילבה המק"ס את החיילים שנכנעו בצבאה שלה, וטענה שהיא הרחיבה אותו לצבא בן 900,000 חיילים סדירים, בנוסף על כוח מיליציה המונה שני מיליון חיילים קרביים. ביסודו של דבר, צבא מפלגת העם הלאומית לחם לבדו בקו החזית ואיבד יותר מ-200 גנרלים במלחמה נגד היפנים. דרג המפקדים בצבא של המק"ס, לא סבל כמעט אבדות. למרות זאת נטען בעקביות בספרי הלימוד של המק"ס שמפלגת העם הלאומית לא התנגדה ליפנים ושהייתה זו המק"ס שהובילה לניצחון הגדול במלחמת סין-יפן השנייה.

"תיקון" בִּיאַן-אַן – המצאת שיטות הרדיפה האימתניות ביותר

המק"ס משכה אין-ספור צעירים פטריוטים לִיאַן-אַן בשם המלחמה ביפנים, אולם אז היא רדפה עשרות אלפים מהם, במהלך ה"תיקון" בִּיאַן-אַן. מרגע שהמק"ס תפסה את השלטון בסין היא תיארה את לִיאַן-אַן כ"ארץ הקודש" המהפכנית, אולם לא הזכירה את הפשעים שביצעה במהלך ה"תיקון".

מהלך ה"תיקון" בִּיאָן-אֵן היה משחק הכוח הגדול ביותר, האפל ביותר והאכזרי ביותר מכל משחקי הכוח שנוהלו אי פעם בתולדות המין האנושי. בשם טיהור הרעל הבורגני, זנחה המפלגה כל שמץ של מוסריות, של מחשבה עצמית, של חופש פעולה, של סובלנות ושל כבוד. הצעד הראשון בגל ה"תיקון" היה להקים לכל אדם ואדם תיקיה אישית שכללה: (1) הצהרה אישית (2) כרוניקה של חייו הפוליטיים (3) רקע משפחתי ויחסים חברתיים (4) אוטוביוגרפיה וטרנספורמציה אידאולוגית (5) הערכה בהתאם לטבע המפלגה.

בארכיון האישי היה על האדם לתעד ולמנות את כל היכרויותיו מיום היוולדו, את כל האירועים החשובים בחייו, את מיקומם ואת זמן התרחשותם. אנשים התבקשו לכתוב שוב ושוב לארכיון, וכל השמטה נחשבה לסימן של חוסר טוהר. על האדם היה לתאר את כל הפעילויות החברתיות שהשתתף בהן אי פעם, בעיקר את אלה הקשורות להצטרפות למפלגה. הדגש הושם על תהליכי החשיבה האישיים במהלך אותן פעילויות חברתיות. הערכה בהתאם לטבע המפלגה הייתה אף חשובה יותר, ועל האדם היה להתוודות על כל מחשבה או התנהגות נגד המפלגה, ברמת התודעה, הדיבור, או היחס לעבודה, בחייו היום-יומיים, או בפעילויות החברתיות. למשל בהערכת התודעה היה על האדם לבחון אם חשב על תועלת אישית, אם פעל למען המפלגה כדי להשיג רווח אישי, אם אמונתו בעתיד המהפכני הייתה יציבה או התנדנדה, אם פחד ממוות במהלך הקרבות, או אם התגעגע לבני משפחה ולבני זוג אחרי הצטרפותו לצבא או למפלגה. לא היו כל סטנדרטים אובייקטיביים, כך שכמעט אצל כל אחד התגלו בעיות.

השתמשו בכפייה לסחיטת "הודאות" מאנשי סגל (קאדרים) עליהם פיקחו, במטרה לחסל "בוגדים סמויים". אין-סוף הפללות והאשמות שווא שקריות נוצרו כתוצאה מהמצב, וקאדרים רבים נרדפו. במהלך ה"תיקון", כונתה בִּיאָן-אֵן "מקום לטיהור הטבע האנושי". צוות עבודה שנכנס ל"אוניברסיטה לענייני צבא ופוליטיקה" לבחון את ההיסטוריה האישית של הסגל, השליט במשך חודשים "טרור אדום". שיטות שונות ננקטו כדי לחלץ וידויים, כולל וידויים מאולתרים, וידויים שהוצגו לדוגמה, "קבוצות שכנוע", "חמש דקות של שכנוע", "יעוץ אישי, דיווחים מתוך כנסים, וזיהוי "צננויות" (כלומר: "אדומים" בחוץ, "לבנים" בפנים). נעשה שימוש גם בשיטת "הצילום" – העמידו את כולם בשורה אחת על הבמה למבחן. אלו שנראו עצבניים זוהו כחשודים וסומנו כמטרה לחקירה.

אפילו נציגים של האינטרנציונל הקומוניסטי נרתעו מהשיטות שננקטו במהלך ה"תיקון", ואמרו שהמצב בִּיאָן-אֵן היה מדכא. אנשים לא העזו לתקשר זה עם זה. לכל אדם היה קושי אישי עצום שלא ניתן להתמודד איתו, וכולם היו עצבניים ומבוהלים. איש לא העז לומר את האמת או להגן על חברים שהתנכלו להם, שכן כל אחד השתדל להציל את חייו. המושחתים – אלה שהתחנפו, שיקרו, והעליבו אחרים – קיבלו קידום; השפלה הפכה להיות עובדת חיים בִּיאָן-אֵן. או שהעלבת חברי מפלגה אחרים או שהעלבת את עצמך. אנשים נדחפו אל סף השיגעון, אולצו לוותר על כבודם, על תחושת הבושה שלהם ועל אהבתם זה לזה, כדי להציל את חייהם ואת עבודתם. הם הפסיקו לבטא את דעתם האישית ודקלמו במקום זאת מאמרים של מנהיגי המפלגה.

שיטת דיכוי זהה לזו ננקטה בכל הפעילויות הפוליטיות של המק"ס מאז שתפסה את השלטון בסין.

שלוש שנות מלחמת האזרחים – בגידה במולדת כדי לתפוס את השלטון

"מהפכת הבורגנות הרוסית" בפברואר 1917, הייתה התקוממות מתונה יחסית. הצאר העמיד את תועלת המדינה בראש, וויתר על כיסאו במקום להתקומם. לנין מיהר לחזור לרוסיה מגרמניה, בייס הפיכה נוספת, ובשם המהפכה הקומוניסטית רצח את המהפכנים מהמעמד הקפיטליסטי שהפילו את הצאר, וכך חנק את המהפכה של הבורגנות הרוסית. המק"ס בדומה ללנין, קטפה את הפירות של המהפכה הלאומית. לאחר שהסתיימה מלחמת סין-יפן השנייה, פתחה המק"ס ב"מלחמת השחרור" (1946-1949) כדי להפיל את ממשלת מפלגת העם הלאומית, והביאה על סין את אסון המלחמה פעם נוספת.

המק"ס מומחית ב"אסטרטגית ההמון-העצום" – להקריב מספר גדול של נפגעים וחללים כדי לנצח בקרב. במספר קרבות נגד מפלגת העם הלאומית, כולל הקרבות בליאו-שי וסין-יאנג, בייג'ינג וטיאנג'ין והואי-האי^[20], השתמשה המק"ס בטקטיקות הפרימיטיביות ביותר, הברבריות והבלתי אנושיות האלו, והקריבה מספר עצום מבני עמה. כשצרה על צ'אנג-צ'ון, עיר במחוז ג'ילין בצפון מזרח סין, במטרה לכלות את אספקת המזון בעיר, קיבל "צבא השחרור העממי" הוראה לאסור על אנשים רגילים לעזוב את העיר. במהלך שני חודשי המצור נספו קרוב ל-200,000 איש מרעב ומכפור. אולם "צבא השחרור העממי" לא הניח לאיש לעזוב. משהסתיים הקרב, טענה המק"ס ללא כל בוששה שהיא "שחררה את צ'אנג-צ'ון בלא שנורתה אף ירייה".

מ-1947 ועד 1948 חתמה המפלגה עם ברית המועצות על "הסכם חרבין" ועל "הסכם מוסקווה". ההסכמים כללו ויתור על נכסים לאומיים ומסירת משאבים בצפון מזרח סין בתמורה לתמיכתה המלאה של ברית המועצות ביחסי חוץ ובאירועים צבאיים. בהתאם להסכם, ברית המועצות תספק למק"ס 50 מטוסים; כמו כן נקבע שהיא תמסור לה בשני שלבים נשק שהשאירו מאחוריהם היפנים שנכנעו; ושהיא תמכור למק"ס תחמושת סובייטית ואספקה צבאית המצויה בצפון-מזרח סין במחיר נמוך. במקרה שהצבא של מפלגת העם הלאומית ינחת בצפון מזרח סין תתמוך ברית המועצות בחשאי בצבא של המק"ס. בנוסף, ברית המועצות תסייע למק"ס להשתלט על שין-ג'יאנג בצפון-מזרח סין; המק"ס וברית המועצות יהיו בנות ברית בבניית חיל אוויר; הסובייטים יעזרו לצייד 11 דיוויזיות של צבא המפלגה, ויעבירו שליש מאספקת הנשק מארצות הברית (בשווי של 13 מיליארד דולר) לצפון מזרח סין.

כדי לזכות בתמיכה סובייטית, הבטיחה המק"ס לברית המועצות זכויות יתר בתובלה אווירית ויבשתית בצפון-מזרח; הבטיחה לספק לברית המועצות מידע על פעולות ממשלת מפלגת העם הלאומית ועל צבא ארצות הברית; הבטיחה לספק לברית המועצות מוצרים מצפון מזרח (כותנה ופולי סויה) ואספקה צבאית בתמורה לנשק מתקדם; העניקה לברית המועצות עדיפות בזכויות כרייה בסיין; אפשרה לברית המועצות לבנות בסיסים צבאיים בצפון מזרח ובשין-ג'יאנג, ואפשרה לסובייטים להקים את "לשכת המזרח הרחוק לביון" בסיין. במקרה שתפרוץ מלחמה באירופה, תשלח המק"ס צבא בן 100,000 חיילים, בנוסף לשני מיליון עובדים, כדי לתמוך בברית המועצות. בנוסף לכך, הבטיחה המק"ס למזג אזורים מיוחדים מתוך פרווינציית ליאו-נינג אל תוך צפון קוריאה, במקרה הצורך.

3. הפגנת תכונות שטניות

פחד נצחי מאפיין את תולדות המפלגה

המאפיין הבולט ביותר של המק"ס הוא הפחד הנצחי שלה. הישרדות הייתה האינטרס המרכזי של המק"ס מאז היווצרותה. אינטרס זה אפשר לה להתגבר על הפחד המוסתר תחת פניה המשתנים כל העת. המק"ס היא כמו תא סרטני, המתפזר ומסתכן לכל חלק בגוף, הורג את התאים הרגילים בסביבתו וגדל בצורה ממאירה ללא שליטה. בתקופה ההיסטורית שלנו, החברה אינה יכולה לפרק גורם שעבר מוטציה כמו המק"ס, בליט ברירה היא מניחה למק"ס להתפשט כרצונה. גורם זה שעבר מוטציה הוא כה חזק שאין דבר בדרגת ההתפשטות ובטווח שלה שיכול לעוצרו. מרבית החברה הזדהמה ואזורים גדולים יותר ויותר הוצפו בקומוניזם או בגורמים קומוניסטיים. הגורמים הללו מחוזקים ומנוצלים על-ידי המק"ס ודרדרו את המוסריות ואת חברת המין האנושי באופן יסודי.

המק"ס אינה מאמינה באף עיקרון מוכר של מוסריות וצדק. כל עקרונותיה מכוונים לתועלתה הפרטית. היא אנוכית ביסודה ואין עקרונות שיכולים לרסן או לשלוט בתאוותיה. בהתבסס על עקרונותיה, המפלגה צריכה לשנות ללא הרף את תדמיתה ולפשוט וללבוש צורות שונות חדשות. בתחילת דרכה של המפלגה, כשהישרדותה הייתה מונחת על כך המאזניים, היא נצמדה למפלגה הקומוניסטית של ברית המועצות, למפלגת העם הלאומית, לגוף המושל של מפלגת העם הלאומית ולמהפכה הלאומית. לאחר שתפסה את השלטון, המק"ס חיברה את עצמה לצורות שונות של אופורטוניזם, למוחם ולרגשותיהם של האזרחים, למבנים חברתיים ולשיטות חברתיות – כל דבר שיכלה לשים עליו את ידה. היא ניצלה כל משבר כהזדמנות לצבור עוד כוח ולחזק את אמצעי השליטה שלה.

"קמע הקסם" של המק"ס – עיסוק מתמיד ברשע

המק"ס טוענת שניצחון מהפכני תלוי בשלושה "קמעות קסם": בניית המפלגה, מאבק מזוין, וחזיתות מאוחדות. ניסיונה עם מפלגת העם הלאומית העניק לה שני "קמעות" נוספים: תעמולה וריגול. בתוך "קמעות הקסם" של המפלגה הוחדרו תשעת המאפיינים המולדים של המק"ס: רוע, הולכת שולל, הסתה, התרת הרסן לחלאות החברה, ריגול, שוד, מאבק, חיסול ושליטה.

מרקסיזם-לניניזם הוא רע מעצם טבעו. באורח אירוני הקומוניסטים הסינים אינם מבינים באמת מהו מרקסיזם-לניניזם. לין ביאן^[21] אמר שהיו מעט מאוד חברים במק"ס שקראו באמת את עבודותיהם של מרקס או לנין. הציבור חשב את צ'ו צ'יו-באי^[22] לאידיאולוג, אולם הוא הודה שקרא מעט מאוד מהתורה המרקסיסטית-לניניסטית. האידיאולוגיה של מאו צה-טונג היא גרסה כפריית של התורה המרקסיסטית-לניניסטית, הדוגלת במרד כפריים. תיאורית השלב הראשוני של דנג שיאו-פינג לגבי הסוציאליזם, שייכת למשפחת הקפיטליזם. "שלושת המייצגים" של ג'יאנג זמין^[23] נאספו יחדיו מלא כלום. המק"ס מעולם לא הבינה באמת מהו מרקסיזם-לניניזם, אולם היא ירשה ממנו את האספקטים הרעים, שעל-פיהם ביססה את אמצעיה המרושעים אף יותר.

החזית המאוחדת של המק"ס היא צירוף של הולכת שולל ושל תשלומי שוחד קצרי מועד. מטרת האחדות הייתה לחזק את כוחה של המפלגה, ולעזור לה לצמוח מזאב בודד לשבט עצום, ולשנות את היחס בין חבריה לבין אויביה. אחדות דרשה הבחנה – מי אויב ומי ידיד, מי בשמאל, מי באמצע ומי בימין; עם מי כדאי להתיידד ואת מי יש לתקוף ומתי. היא הפכה בקלות אויבים לשעבר לידידים וחוזר חלילה. לדוגמה, במהלך המהפכה הדמוקרטית, חברה המפלגה עם הקפיטליסטים, אך במהלך המהפכה הסוציאליסטית היא חיסלה את הקפיטליסטים. במקרים אחרים, ניצלה המפלגה מנהיגים של מפלגות דמוקרטיות כמו ג'אנג בן-ג'ון [24] ולואו לונג-ג'י [25], שיסדו יחדיו את "הליגה הדמוקרטית הסינית", כדי שיתמכו בה במהלך התקופה בה תפסה את השלטון, ואחר-כך רדפה אותם כ"ימניים".

המפלגה הקומוניסטית היא כנופייה מקצועית מתוחכמת

למפלגה הקומוניסטית יש אסטרטגיה כפולה: צד אחד רך וגמיש והצד השני קשה וקשוח. האסטרטגיות הרכות כוללות תעמולה, חזיתות מאוחדות, זריעת ריב ומחלוקת, ריגול, הסתה למרי, עסקאות כפולות, חדירה לתוך נפשם של אנשים, שטיפות מוח, שקרים ורמאות, הסתרת האמת, התעללות פסיכולוגית, ויצירת אווירה של טרור. באמצעים אלה יוצרת המק"ס תסמונת של כחד בליבם של אנשים הגורמת להם בקלות לשכוח את עוולות המפלגה. המגוון העצום של שיטות אלה יכול לרמוס את הטבע האנושי ולעודד את הצד המרושע של האנושות. השיטות הקשוחות של המק"ס כוללות אלימות, רדיפה, צעדים פוליטיים, רצח עדי ראייה, חטיפה, דיכוי קולות אחרים, התקפות חמושות, מדיניות יד קשה מפעם לפעם וכן הלאה. שיטות אגרסיביות אלה יוצרות ומנציחות טרור.

המק"ס משתמשת בשיטות הרכות והקשוחות בו-זמנית. לעיתים הם לא יחמירו במספר מקרים ויהיו קפדניים באחרים, או לא יחמירו כלפי חוץ ויהיו נוקשים בענייניהם הפנימיים. באווירה הלא מחמירה, המק"ס עודדה ביטוי של דעות שונות, כאילו פיתתה נחש לצאת ממאורתו, אבל אלו שאכן השמיעו את קולם נרדפו לאחר מכן בתקופה שאופיינה בשליטה קפדנית. המק"ס השתמשה, לעיתים קרובות, בדמוקרטיה כדי לאתגר את מפלגת העם הלאומית, אבל כאשר אינטלקטואלים באזורים שנשלטו על-ידי המק"ס לא הסכימו עם המפלגה, היו מענים אותם או אפילו ערכו את ראשיהם. לדוגמה אפשר להתבונן במקרה הידוע לשמצה בשם "תקרית חבצלות הבר", שבו האינטלקטואל וואנג שי-נן (1906-1947), אינטלקטואל אשר כתב מסה קצרה בשם "חבצלות בר", בה הוא הביע את האידיאל שלו לגבי שוויון, דמוקרטיה והומניטריות, "טוהר" במהלך "תיקון" יאן-אן, והוכה למוות בגרזנים על-ידי המק"ס ב-1947.

פקיד ותיק שסבל מעיניים במהלך "תיקון" יאן-אן, נזכר שכאשר הוא היה נתון בלחץ עז, והכריחו אותו להתוודות, הדבר היחיד שהוא היה יכול לעשות היה לבגוד במצפנו ולהמציא שקרים. בהתחלה הוא הרגיש רע שסיבך והפליל את חבריו במפלגה. הוא כל כך שנא את עצמו שרצה לסיים את חייו. במקרה, הונח אקדח על השולחן. הוא חטף אותו, כיוון לראשו ולחץ על ההדק. באקדח לא היו כדורים! האדם שחקר אותו נכנס ואמר: "זה טוב שהודית בטעותיך. המדיניות של המפלגה היא רחמנית". המפלגה הקומוניסטית ידעה שהגעת לקצה גבול היכולת שלך, ידעה שהיית "נאמן" למפלגה, כך שעברת את המבחן. המק"ס תמיד תשים תחילה אדם במלכודת מוות

ואז תשאב הנאה מכל כאב והשפלה שלו. כשהאדם מגיע לקצה גבול יכולתו וכבר מייחל רק למוות, המפלגה "באדיבות" תופיע להראות לו דרך לחיות. נאמר ש"עדיף פחדן חי מגיבור מת". האדם הופך כה אסיר תודה למפלגה כמושיעה שלו. שנים אחר כך, פקיד זה שמע על פאלון גונג, סוג של צ'ינגונג ושיטת טיפוח שהתחילה בסין. הוא חש שהשיטה טובה. אולם, כשהתחילה רדיפת הפאלון גונג ב-1999, חזרו אליו הזכרונות המכאיבים מהעבר, והוא לא העז יותר להגיד שפאלון גונג הוא טוב.

חווייתו של הקיסר האחרון של סין, פו-י^[26], היו דומות לאלו של פקיד זה. כאשר היה אסיר במרתפי המק"ס וראה שאנשים נהרגים זה אחר זה, הוא חשב שהוא ימות בקרוב. כדי להישאר בחיים הוא נכנע לשטיפת המוח ושיתף פעולה עם הסוהרים. מאוחר יותר, הוא כתב אוטוביוגרפיה בשם "המחצית הראשונה של חיי" שהמק"ס השתמשה בה כדוגמה ל"ציקה מחדש" בתבנית אידיאולוגית.

על-פי מחקרים רפואיים מודרניים, קרבנות רבים של בידוד ולחץ עז נופלים טרף לתחושה אנורמלית של תלות בשוביהם, הידועה כסינדרום שטוקהולם. מצבי הרוח של קרבנות – אושר או כעס, שמחה או עצב – מוכתבים על-ידי מצבי הרוח של שוביהם. החסד המזערי ביותר המוענק לקרבנות, יתקבל בהכרת תודה עמוקה. יש דו"חות המספרים שקרבנות מפתחים "אהבה" כלפי שוביהם. תופעה פסיכולוגית זו שימשה זמן רב את המק"ס בהצלחה הן כנגד אויביה והן בשליטה ובעיצוב מחדש של מוחם ונפשם של אזרחיה.

המפלגה היא המרושעת ביותר

רוב המזכ"לים של המק"ס סומנו כאנטי-קומוניסטים. ללא ספק, למק"ס יש חיים משלה, עם גוף עצמאי משלה. המפלגה מנהלת את הפקידים ולא להיפך. ב"אזורים הסובייטיים" של פרווינציות ג'יאנג-שי, בעת שהמק"ס הייתה מכותרת על-ידי מפלגת העם הלאומית ובקושי שרדה, היא עדיין הנהיגה מבצעי טיהור פנימיים בשם נקיטת אמצעים חמורים נגד "הגייסות האנטי-בולשביקיים", בהוציאה להורג בלילה את חייליה שלה או סקילתם באבנים כדי לחסוך בכדורים. בצפון פרווינציות שאאן-שי, בעת שהייתה לכודה בין היפנים לבין מפלגת העם הלאומית, המק"ס החלה במהלך "תיקון" יאן-אן של טיהורים המוניים, והרגה מספר רב של אנשים. סוג זה של טבח, החוזר ונשנה בקנה מידה כה מסיבי, לא מנע מהמק"ס להרחיב את כוחה ובסופו של דבר לשלוט בכל סין. המק"ס הרחיבה דפוס זה של יריבות פנימית והרג האחד של השני, מהאזורים הסובייטיים הקטנים לכל האומה.

המק"ס היא כמו גידול ממאיר: במהלך התפתחותו המהיר, מרכז הגידול כבר מת, אך הוא ממשיך להתפשט לחלקים הבריאים בקצוות החיצוניים. אחרי שהחלקים הבריאים נעשים חדירים, צומחים גידולים חדשים. אין זה משנה אם בתחילה אדם הוא טוב או רע, ברגע שהוא נכנס למק"ס, הוא או היא יהפכו לחלק מכוחה ההרסני. ככל שהאדם הגון יותר, כך הוא יהפוך להרסני יותר. ללא ספק, גידול המק"ס ימשיך לצמוח עד שלא יהיה לו ממה להיזון, ואז בוודאי הסרטן ימות.

מייסד המק"ס, צ'ן דו-שי, היה איש משכיל ומנהיג תנועת הסטודנטים של "תנועת הארבעה במאי". הוא לא אהב אלימות, והזהיר את חברי המק"ס שאם הם ינסו להמיר את מפלגת העם הלאומית

באידיאולוגיה הקומוניסטית, או אם יתעניינו יותר מדי בכוח, הדבר יוביל בוודאות ליחסים מתוחים. על אף היותו אחד הפעילים ביותר בדור הארבעה במאי, צ'ן היה גם סובלני. עם זאת, הוא גם היה הראשון שסומן כ"אופורטוניסט ימני".

מנהיג אחר של המק"ס, צ'ו צ'יו-באי, האמין שחברי המק"ס אמורים להילחם, להיאבק, לארגן מרידות, להרוס כל דרגת סמכות אפשרית, ולנקוט באמצעים קיצוניים כדי להחזיר את החברה הסינית לתפקוד רגיל. עם זאת, צ'ו הודה לפני מותו: "אני לא רוצה למות כמהפכן. למעשה כבר מזמן עזבתי את התנועה שלכם. ובכן, ההיסטוריה עשתה תחבולה וגרמה לי, אדם משכיל, להיות כל-כך הרבה שנים על הבמה הפוליטית של המהפכה. בסופו של דבר אני עדיין לא יכולתי לגבור על הרעיונות שלי של בן המעמד הגבוה. אני לא יכול להיות לוחם של מעמד הפרולטריון"^[27].

מנהיג מק"ס בשם וואנג מינג, דגל בעצת האינטרנציונל הקומוניסטי, באחדות עם מפלגת העם הלאומית במלחמה נגד היפנים, ולא בהרחבת בסיס הכוח של המק"ס. בישיבות המק"ס, מאו צה-טונג וג'אנג ון-טיאן^[28] לא יכלו לשכנע את החבר הזה וגם לא יכלו לגלות את העובדות על מצבם: כוחו הצבאי של הצבא האדום לא היה עומד אפילו מול דיוויזיה אחת של הצבא היפני. אם המק"ס הייתה מחליטה להילחם, ההיסטוריה של סין ללא ספק הייתה שונה. מאו צה-טונג נאלץ להחריש בישיבות. מאוחר יותר, סולק וואנג מינג, בתחילה בגלל סטייה "לאגף השמאלי", ואחר-כך כיוון שסומן כאופורטוניסט המצדד באידיאולוגיה של האגף הימני.

הו יא-באנג, מזכיר אחר של המפלגה שאולץ להתפטר בינואר 1987, רחש את לב העם מחדש עבור המק"ס, כשעשה צדק עם קרבנות רבים שהופללו במהפכה התרבותית הגדולה. למרות זאת, הוא סולק בסופו של דבר.

ג'או זי-יאנג, האחרון מבין מזכירי המפלגה שהודחו^[29], רצה לעזור למק"ס בקידום רפורמה, אבל מעשיו הביאו לו תוצאות חמורות.

אז מה יכול כל מנהיג חדש של המק"ס להשיג? רפורמה אמיתית במק"ס פירושה מוות למק"ס. הרפורמטורים יגלו במהרה שכוחם נלקח מהם על-ידי המק"ס. יש גבול מסוים לדברים שחברי המק"ס יכולים לשנות במערכת המק"ס. לכן אין כלל סיכוי שרפורמות במק"ס יצליחו.

אם מנהיגי המפלגה הפכו כולם ל"אנשים רעים", כיצד יכלה המק"ס להרחיב את המהפכה? במקרים רבים כשהמק"ס הייתה במיטבה – כלומר ברגעיה המרושעים ביותר – המנהיגים הגבוהים ביותר של המק"ס נכשלו במשרתם. זה היה מכיוון שרמת הרשעות שלהם לא התאימה לסטנדרטים הגבוהים של המפלגה, שבחרה שוב ושוב רק במרושעים ביותר. רבים ממנהיגי המפלגה סיימו את הקריירה הפוליטית שלהם בטרגדיה, אך המפלגה עצמה שרדה. המנהיגים של המק"ס ששרדו ונשארו במשרותיהם, לא היו בעלי יכולת להשפיע על המפלגה, אלא אלו שהבינו את כוונותיה המרושעות ויכלו ללכת בעקבותיהן. הם חיזקו את יכולת המק"ס לשרוד בעתות משבר, ומסרו עצמם לחלוטין למפלגה. לא פלא שחברי המק"ס יכלו לנהל קרב עם השמים, להיאבק עם הארץ ולהילחם עם בני-אדם אחרים, אך לעולם לא יכלו להתנגד למפלגה. הם כלי שרת מאולפים של המפלגה, או לכל היותר קשורים אליה בקשר סימביוטי.

היעדר הבושה הפך למאפיין מופלא של המק"ס בימינו. לפי המפלגה, כל טעויותיה נעשו על-ידי מנהיגי מפלגה אינדיבידואלים, למשל ג'אנג גואו-טאו [30] או כנופיית הארבעה [31]. המפלגה דנה את מאו צה-טונג כמי שעשה שלושים אחוזים טעויות ושבעים אחוזים הישגים, בשעה שדָּגְג שִׂיאֹ-פִּינג דן את עצמו כמי שעשה ארבעים אחוזים טעויות ושישים אחוזים הישגים, אבל המפלגה לא טעתה אף פעם. אפילו אם המפלגה כן טעתה, היא זו שתיקנה את הטעויות בעצמה. לכן, המפלגה אומרת לחבריה "להסתכל קדימה" ו"לא להיתקע בחשבונות ישנים". הרבה דברים יכולים להשתנות: גן העדן הקומוניסטי הפך למטרה הסוציאליסטית הצנועה של מזון ומקלט; המרקסיזם-לניניזם הוחלף ב"שלושת המייצגים". האנשים לא צריכים להיות מופתעים לראות שהמק"ס תקדם דמוקרטיה, תפתח את חופש האמונה, תנטוש את ג'אנג זמין בן-לילה, או תתקן את העוולה כלפי הפאלון גונג, אם היא מחליטה שעשייה זאת נחוצה לשמירת שליטתה. יש דבר אחד לגבי המק"ס שלא משתנה: הרדיפה הבסיסית אחרי מטרות המפלגה – הישרדות ושמירת הכוח והשליטה.

המק"ס ערבבה אלימות, טרור ואינדוקטרינציה תחת לחץ גבוה, כדי ליצור את הבסיס התיאורטי שלה, אשר הפך לטבע המפלגה, לעקרונות הגבוהים ביותר של המפלגה, לרוח מנהיגיה ולמנגנון התפעול של כל המפלגה והקריטריון לכל הפעולות של חברי המק"ס. המפלגה הקומוניסטית קשה כפלדה ויש לה משמעת מוצקה כברזל. הכוונות של כל החברים חייבות להיות מאוחדות והפעולות של כל החברים חייבות להתאים לחלוטין לסדר היום הפוליטי של המפלגה.

סיכום

מדוע ההיסטוריה בחרה את המפלגה הקומוניסטית על פני כל כוח פוליטי אחר בסין? כפי שכולנו יודעים, בעולם קיימים שני כוחות, שתי בחירות. האחד הוא הישן והמרושע, ומטרתו היא לעשות רוע ולבחור בשלילי. השני הוא הישר והטוב, הבוחר בנכון ובנדיב. המק"ס נבחרה על-ידי הכוחות הישנים. הסיבה לבחירה זאת, היא בדיוק כיוון שהמק"ס אספה את כל הרוע של העולם, סיני או זר, מן העבר או מהווה. היא נציגה טיפוסית של כוחות הרוע. היא ניצלה במידה הגדולה ביותר את תום הלב והנדיבות הטבעית של האנשים כדי לרמות, וצעד אחר צעד, היא הגיעה ליכולת ההרס שלה היום.

מה הייתה כוונת המפלגה בהצהירה שלא תהיה סין חדשה ללא המפלגה הקומוניסטית? מאז הקמתה ב-1921 ועד לתפיסת השלטון ב-1949, הראיות מראות באופן ברור שללא רמאות ואלימות, המק"ס לא הייתה בשלטון. המק"ס שונה מכל סוג אחר של ארגון בכך שהיא הולכת אחרי אידיאולוגיה מעוותת של מרקסיזם-לניניזם, ועושה מה שמתחשק לה. היא יכולה להסביר את כל מעשיה בעזרת תיאוריות גבוהות, ולקשר אותן באופן מתוחכם לחלקים מסוימים של האוכלוסייה, וכך "להצדיק" את פעולותיה. היא משדרת תעמולה מדי יום, ומלבישה את מדיניותה בגלימה של עקרונות ותיאוריות שונים כדי להוכיח שהיא לעולם צודקת.

ההתפתחות של המק"ס הייתה תהליך של צבירת רוע, אין בה שום דבר מפואר. ההיסטוריה של

המק"ס מצביעה בדיוק על אי-הלגיטימיות שלה. העם הסיני לא בחר במק"ס, אלא המק"ס כפתה את הקומוניזם, את רוח הרפאים הזו, על העם הסיני, על-ידי יישום המאפיינים המרושעים שירשה מהמפלגה הקומוניסטית: רוע, רמאות, הסתה, התרת הרסן לחלאות החברה, ריגול, שוד, מאבק, חיסול ושליטה.

הערות:

- [1] מההימנון הקומוניסטי, "האינטרנציונל", תרגום מהגרסה האנגלית של הספר.
- [2] "דיווח על מחקר של תנועת האיכרים בהונאן" של מאו, מארס 1927.
- [3] אגדה סינית, "הנערה לבנת השיער" הוא סיפור על בת אל-מוות שחיה במערה והיו לה כוחות על-טבעיים המיועדים לגמול על מעשים מוסריים ולהעניש על פשעים, לתמוך בטוב ולרסן את הרע. עם זאת, בדרמה, באופרה ובבלט הסיניים ה"מודרניים", היא תוארה כאישה שהוכרחה לברוח למערה אחרי שאביה הוכה למוות בגלל שלא הסכים לחתן אותה עם בעל אדמות זקן. שיערה הלבין בגלל חוסר תזונה. זה הפך להיות אחת הדרמות ה"מודרניות" הידועות בסין והסית שנאה מעמדית כלפי בעלי האדמות.
- [4] הפרולטריון הנבל. המונח מתייחס למעמד מוחרם, מנוון, או לגורמים מחתרתיים, המרכיבים את מגזר האוכלוסייה של מרכזים תעשייתיים. הוא כולל קבצנים, זונות, גנגסטרים, סחטנים, נוכלים, פושעים קטנים, נוודים, מובטלים כרוניים, אנשים שהוחרמו על-ידי התעשיות, וכל מיני גורמים שהשתייכו למעמד הנמוך והמנוון. המונח הוטבע על-ידי מרקס בחיבור "מלחמת המעמדות בצרפת", 1848-1850.
- [5] ג'ואו אן-לאי (5 במארס 1898 – 8 בינואר 1976), היה שני בחשיבותו אחרי מאו בהיסטוריה המק"ס. הוא היה דמות מנהיגה במק"ס וראש ממשלת הרפובליקה העממית של סין משנת 1949 ועד מותו.
- [6] גו שון-ג'אנג היה במקור אחד הראשים של מערכת הסוכנים המיוחדים של המק"ס. בשנת 1931 הוא נעצר על-ידי מפלגת העם הלאומית וסייע להם לחשוף רבים מהסוכנים של המק"ס. כל שמונת בני משפחתו של גו נחנקו מאוחר יותר למוות, ונקברו באזור הזיכיון הצרפתי בשנחאי. לפרטים נוספים ראו "היסטוריה הרצח של המק"ס" (<http://en.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).
- [7] המלחמה בין המק"ס לבין מפלגת העם הלאומית ביוני 1946. המלחמה כללה שלוש מערכות: לְיָאוּ-שִׁי וְשֵׁן-יָאֵנְג, הוּאִי-הָאִי, בִּיג'ינג וטִיאָן-ג'ין. אחריה המק"ס הפילה את השלטון של מפלגת העם הלאומית, מה שהוביל לייסוד הרפובליקה העממית של סין ב-1 באוקטובר 1949.
- [8] צ'יאנג קאי-שק היה מנהיג של מפלגת העם הלאומית, שמאוחר יותר הוגלה והפך להיות שליט טייוואן.

[9] הו זונג-נאן (1896-1962), יליד מחוז שיא-יפנג (היום חלק ממחוז אנ-ג'י), פרובינצית ג'ה-ג'יאנג, היה בזה אחר זה בתפקידים של סגן מפקד, ממלא מקום המפקד ורמטכ"ל של המפקדה צבאית והניהולית של מפלגת העם הלאומית בדרום-מערב.

[10] לי שיאן-ניאן (1909-1992), אחד המנהיגים הבכירים של המק"ס. היה נשיא סין בשנת 1983. הוא שיחק תפקיד חשוב בסיוע לדנג שיא-פינג לעלות חזרה לעמדת כוח באוקטובר 1976 בסוף המהפכה התרבותית הגדולה.

[11] כשהמק"ס התחילה את הרפורמה האגררית (רפורמה באדמות), היא סיווגה את האנשים. בין המעמדות שסווגו כאויבים, האינטלקטואלים היו מיד לאחר בעלי האדמות, הריאקציונרים, המרגלים וכו' – ודורגו במקום התשיעי.

[12] מתוך שיר מאת סי-מא צ'יאן (בערך 135-145 לפנה"ס – 87 לפנה"ס), היסטוריון ומלומד בשושלת האן המערבית. השיר המפורסם שלו אומר: "אדם חייב למות; או שמותו יהיה רציני כמו הר טאי-שאן או קל כמו נוצה". הר טאי-שאן הוא אחד ההרים העיקריים בסין.

[13] יאנג קווי-סונג: "תמצית התמיכה הפיננסית שמוסקווה סיפקה למפלגה הקומוניסטית הסינית משנות העשרים עד לשנות הארבעים של המאה שעברה". גיליון מספר 27, מהדורת אינטרנט של "המאה ה-21" (30 ביוני, 2004).
הסופר יאנג קווי-סונג (Kuisong) הוא איש מחקר של ההיסטוריה המודרנית של האקדמיה הסינית למדעים חברתיים. לאחרונה הוא משמש כפרופסור במחלקת ההיסטוריה באוניברסיטת בייג'ינג, ופרופסור נלווה ב-Eastern China Normal University.

[14] המסע צפונה היה מבצע צבאי שהוביל צ'יאנג קאי-שק בשנת 1927 ומטרתו הייתה לאחד את סין תחת שליטת מפלגת העם הלאומית ולסיים את שלטון המצביאים המקומיים. המבצע הצליח בגדול במטרות אלו. במהלך המסע צפונה, הייתה ברית בין המק"ס לבין מפלגת העם הלאומית.

[15] התנועה המהפכנית בתקופת הברית שבין המק"ס לבין מפלגת העם הלאומית, שצוינה על-ידי המסע לצפון.

[16] סון יאט-סן (1866-1925), מייסד סין המודרנית.

[17] הצבא המהפכני הלאומי שנשלט על-ידי מפלגת העם הלאומית היה הצבא הלאומי של רפובליקת סין. בתקופת הברית שבין המק"ס לבין מפלגת העם הלאומית, הוא כלל חברי מק"ס שהצטרפו לברית.

[18] ב-12 באפריל 1927, מפלגת העם הלאומית, מובלת על-ידי צ'יאנג קאי-שק, יזמה מבצע צבאי כנגד המק"ס בשנחאי ובמספר ערים אחרות. בין 5,000 ל-6,000 מחברי המק"ס נתפשו ורבים מהם נהרגו בשנחאי מה-12 באפריל ועד סוף שנת 1927.

[19] אזור הר הג'ינג-גאנג-שאן נחשב לבסיס המהפכני הכפרי הראשון של המק"ס, והוא נקרא "עריסת הצבא האדום".

[20] קרבות לִיאָו-שֵׁן וְשֵׁן-יאַנְג, בִּיג'ינג וְטִיאַן-ג'יָן, וְקֶרֶב הוֹאִי-הָאִי הִיוּ שְׁלוֹשֶׁת הַקְּרָבוֹת הָעִיקָרִיִּים שֶׁבָּהֶם נִלְחָמָה הַמַּקָּסָם עִם מִפְלַגַּת הָעָם הַלְּאֻמִּית, בֵּין סֶפְטֵמְבֶּר 1948 לִינוּאָר 1949, מֵה שְׁחִיסָל רַבִּים מַחִילֹת הַמַּחֲזָץ שֶׁל מִפְלַגַּת הָעָם הַלְּאֻמִּית. מִלִּיּוֹנִים אִיבְּדוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּשְׁלוֹשֶׁת הַקְּרָבוֹת הָאֵלֶּה.

[21] לִין בִּיאָו (1907-1971), אֶחָד מִמְּנֵהֵי הַמַּקָּסָם הַבְּכִירִים, שִׁירַת תַּחַת מָאוּ צֶה-טוֹנְג כַּחֲבֵר הַפּוֹלִיטִבִּירוּ, כֶּסֶגַן יוֹשֵׁב רֹאשׁ (1958) וְכֹשֶׁר הֶהְגָּה (1959). לִין נִחְשַׁב לְאַרְכִּיטֶקְט הַמֶּהֱפֹכָה הַתְּרַבּוּתִית הַגְּדוֹלָה שֶׁל סִין. לִין הָיָה מִיּוֹעֵד כַּמִּמְשִׁיךְ דְּרָכּוֹ שֶׁל מָאוּ, אֶךְ ב־1970 הֶעֱדִיכּוּ עַל פְּנִיו אֲחֵרִים. כְּפִי שְׁדוּחַת, כֹּאשֶׁר חָשׁ שֶׁהוּא עוֹמֵד לִיפּוֹל, הוּא נִעֲשֶׂה מַעוֹרֵב בְּנִסְיוֹן הַפִּיכָה כּוֹשֵׁל, וּבִרְגַע שֶׁהִמְזִימָה נִחְשָׁפָה, נִסָּה לְהִמְלִיט לְבִרְיַת הַמוֹעֲצוֹת. מִטּוֹסוֹ הִתְרַסַּק בְּמוֹנְגוֹלִיָּה בַּמַּהְלָךְ מִנוֹסְתּוֹ מִהַעֲמָדָה לְדִין, וְכֵן מִצָּא אֶת מוֹתוֹ.

[22] צ'וּ צ'וּ-בִיאִי (1899-1935) הוּא אֶחָד הַמְּנֵהִיגִים הַמוֹקְדָּמִים שֶׁל הַמַּקָּסָם וְאֶחָד מֵהַסּוֹפְרִים הַשְּׂמָאֻלָּנִים הַמְּכֻרָסִים. הוּא נִתְפַּס עַל-יְדֵי מִפְלַגַּת הָעָם הַלְּאֻמִּית ב־23 בִּפְבְּרוּאָר 1935 וְנִפְטָר ב־18 בִּיּוֹנִי בְּאוֹתָהּ הַשָּׁנָה.

[23] "שְׁלוֹשֶׁת הַמִּיִּצְגִים" הוֹזְכְּרוּ לְרֵאשׁוֹנָה בְּנֹאֵם שֶׁל ג'יאַנְג זְמִין בִּפְבְּרוּאָר 2000. לְפִי הַדּוֹקֻטְרִינָה הַזֹּאת, הַמִּפְלָגָה חַיִּיבֶת לִיִּצֵּג תְּמִיד אֶת מַגְמַת הַהִתְפַּתְחוּת שֶׁל כּוֹחוֹת הַיִּיצוֹר הַמִּתְקַדָּמִים שֶׁל סִין, אֶת כִּוּוֹן הַהִתְפַּתְחוּת שֶׁל הַתְּרַבּוּת הַמִּתְקַדָּמָה שֶׁל סִין, וְאֶת הָאִינְטֶרְסִים הַבְּסִיסִיִּים שֶׁל הָרֹב הַמוֹחֲלָט בַּעַם הַסִּינִי.

[24] ג'יאַנְג בּוּ-ג'וֹן (1895-1969) הָיָה אֶחָד הַמִּיִּסְדִּים שֶׁל "הַלִּיגָה הַדִּמּוֹקְרָטִית הַסִּינִית", מִפְּלָגָה דִּמּוֹקְרָטִית בְּסִין. בִּשְׁנַת 1957 הוּא סוּג כִּימִנִי מִסֵּפֶר אֶחָד" עַל-יְדֵי מָאוּ צֶה-טוֹנְג וְהָיָה אֶחָד מֵהַיִּמִּנִּים הַבּוֹדְדִים שֶׁהָעוֹלָה נִגְדּוּ לֹא תוֹקְנָה לְאַחֵר הַמֶּהֱפֹכָה הַתְּרַבּוּתִית הַגְּדוֹלָה.

[25] לוּאֹוּ לּוֹנְג-ג'וֹ (1898-1965) הָיָה אֶחָד הַמִּיִּסְדִּים שֶׁל "הַלִּיגָה הַדִּמּוֹקְרָטִית הַסִּינִית". הוּא סוּג כִּימִנִי" בִּשְׁנַת 1958 עַל-יְדֵי מָאוּ צֶה-טוֹנְג וְהָיָה אֶחָד מֵהַיִּמִּנִּים הַבּוֹדְדִים שֶׁלֹּא תוֹקְנָה עוֹלָה נִגְדּוּ לְאַחֵר הַמֶּהֱפֹכָה הַתְּרַבּוּתִית הַגְּדוֹלָה.

[26] פּוּ-יִי, שְׁמוֹ הַמִּנְצ'וֹרִי: אִיִּסִין גִּיּוֹרֹו (1906-1967), הַקִּיסָר הָאַחֲרוֹן (1908-1912) שֶׁל סִין, שִׁלַּט תַּחַת הַשֵּׁם שׁוּאֵן טוֹנְג. אַחֲרֵי שׁוּיִתָּר עַל כְּהוֹנָתוֹ, הָעִנִּיק לוֹ הַשְּׁלִטוֹן הַרְפּוּבְּלִיקָנִי הַחֲדָשׁ קִצְבָּה מִמְּשַׁלְתִּית גְּדוֹלָה וְאֶפְשָׁר לוֹ לַחֲיוֹת בְּעִיר הָאִסוּרָה בִּבִּיג'ינג עַד שְׁנַת 1924. אַחֲרֵי שְׁנַת 1925, הוּא חִי בְּאֶזְרוֹ הַזִּיכּוֹן הַיִּפְנִי בְּטִיאַן-ג'וֹן. בִּשְׁנַת 1934, תַּחַת הַשֵּׁם קָאֵנְג דָּה, הוּא הִפָּךְ לְקִיסָר מִנְצ'וֹקוּ (מִנְצ'וֹרִיָּה) שֶׁל מִמְּשַׁלַּת הַבּוֹבוֹת שֶׁל יִפֶּן. הוּא נִתְפַּס עַל-יְדֵי הָרוֹסִים בִּשְׁנַת 1945 וְהוֹחֲזָק כְּאִסִּיר שֶׁלֵּהֶם. בִּשְׁנַת 1946, פּוּ-יִי הָעִיד בְּמִשְׁפָּטִים לְפִשְׁעֵי מִלְחָמָה בְּטוֹקִיו כִּי הָיָה כָּלִי שֶׁרַת שֶׁלֹּא מִרְצוֹן שֶׁל הַמִּלִּיטֶרִיסְטִים הַיִּפְנִים, וְלֹא, כְּפִי שֶׁהֶם טַעְנוּ, כָּלִי שֶׁל הַהִגְדָּרָה הָעֲצִמִית הַמִּנְצ'וֹרִית. בִּשְׁנַת 1950, הוּא נִמְסָר לְקוֹמוֹנִיסְטִים הַסִּינִים וְהָיָה כְּלוּא בְּשֵׁן-יאַנְג עַד שְׁנַת 1959, כְּשֶׁמָאוּ צֶה-טוֹנְג הָעִנִּיק לוֹ חֲנִינָה.

[27] מַחִיבּוֹרוֹ שֶׁל צ'וּ צ'וּ-בִיאִי "עוֹד מִסֵּפֶר מִלִּים" ב־23 בְּמָאִי 1935, לְפָנָיו מוֹתוֹ ב־18 בִּיּוֹנִי 1935.

[28] ג'יאַנְג וֶן-טִיאַן (1900-1976), מְנֵהִיג חֲשׁוֹב שֶׁל הַמַּקָּסָם מֵאֵז שְׁנוֹת הַשְּׁלוֹשִׁים שֶׁל הַמָּאָה שֶׁעֲבָרָה.

הוא היה סגן שר החוץ של סין משנת 1954 ועד שנת 1960. הוא נרדף למוות בשנת 1976 במהלך המהפכה התרבותית הגדולה. העוולה שנעשתה לו תוקנה באוגוסט 1979.

[29] האחרון מעשרת המזכ"לים של המק"ס, הודח בשל אי-הסכמתו לנקיטה בכוח כדי לעצור את הפגנות הסטודנטים בכיכר טיאננמן בשנת 1989.

[30] ג'אנג גואו-טאו (1897-1979), אחד המייסדים של המק"ס. גורש מהמק"ס באפריל 1938. הוא עבר לטייוואן בנובמבר 1948 ואחר כך להונג קונג בשנת 1949. הוא היגר לקנדה בשנת 1968.

[31] "כנופיית הארבעה" הורכבה מאשתו של מאו צה-טונג, ג'יאנג צ'ינג (1913-1991), פקיד משרד התעמולה של שנחאי, ג'אנג צ'ון-צ'יאו (1917-1991), מבקר הספרות יאן ון-יואן (1931-2005) וקצין הביטחון בשנחאי וואנג הונג-וון (1935-1992). כוחם הועצם במהלך המהפכה התרבותית הגדולה (1966-1976), והם שלטו בכוליטיקה הסינית בשנות השבעים המוקדמות של המאה שעברה.

[לדיון הבא >>](#)

[<< לדיון הקודם](#)

מגזין אפוק מרחיב דעת. מעורר מחשבה.

הירשמו לניוזלטר שלנו וקבלו תוכן חדש למייל מדי חודש

דוא"ל*

להרשמה חינם

☐ אני מאשר/ת את [תנאי השימוש](#) וכן קבלת המלצות קריאה, הצעות לרכישת מיני במייל ובטלפון וקבלת דיוור מאפוק.

ESC

מדרים	מגזנים	וידאו	מוצרים	כללי
חדשות	פברואר 2025	סרטים	לרכוש מינוי	שאלות
גיא-פוליטיקה	ינואר 2025	תיעודיים	המגזין	נפוצות
פילוסופיה	דצמבר 2024	Cross Roads	המודפס	אודות
חברה	נובמבר 2024	הכתבות		מדיניות
והיסטוריה	אוקטובר 2024	המקור האפל של		פרטיות
מדע	ספטמבר 2024	הקומוניזם		תנאי שימוש
וטכנולוגיה	פסטיבל 2024	מעורר מחשבה		אפשרויות
פסיכולוגיה	אוגוסט 2024	אפוק 9 2019		פרסום
תרבות ואמנות	יולי 2024	Game Changer		וחסויות
מחשבות	יוני 2024			תוכן שיווקי
גוף, נפש ורוחניות				מערכת
אפוק אודיו				והנהלה
				צור קשר

© כל הזכויות שמורות למגזין אפוק בע"מ 2005 - 2025

ESC